

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 908

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 15 decembrie 2014

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 457 din 16 septembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 4, art. 13 și art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative.....	2-7	581. — Ordin al secretarului de stat care conduce Departamentul pentru Proiecte de Infrastructură, Investiții Străine, Parteneriat Public-Privat și Promovarea Exporturilor privind completarea anexei nr. 6 la Ordinul ministrului delegat pentru proiecte de infrastructură de interes național și investiții străine nr. 290/2013 pentru aprobarea unor tarife aplicate de Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A.	30
★			
Opinie separată	8-11	1.378. — Ordin al ministrului economiei privind desemnarea Direcției generale dezvoltare durabilă a zonelor industriale și industria de apărare din cadrul Ministerului Economiei ca unitate de implementare a schemei de ajutor de stat în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 495/2014 pentru instituirea unei scheme de ajutor de stat privind exceptarea unor categorii de consumatori finali de la aplicarea Legii nr. 220/2008 pentru stabilirea sistemului de promovare a producerii energiei din surse regenerabile de energie.....	30
Decizia nr. 545 din 15 octombrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) și ale art. 35 alin. (1) și (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România....	12-14	5.078. — Ordin al ministrului educației naționale privind recrutarea și selecția cadrelor didactice pentru predarea disciplinei opționale „Educație prin șah” în învățământul preuniversitar	31
Decizia nr. 549 din 15 octombrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor	14-17	ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ	
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		1.942. — Decizie privind autorizarea funcționării ca broker de asigurare a Societății IRIS AG BROKER DE ASIGURARE — S.R.L.	32
1.073. — Hotărâre pentru modificarea și completarea Procedurilor privind accesul la măsurile pentru stimularea ocupării forței de muncă, modalitățile de finanțare și instrucțiunile de implementare a acestora, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 377/2002.....	18-29		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 457**

din 16 septembrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 4, art. 13 și art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 4, art. 13 și art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, excepție ridicată de Oana Dolores Raret în Dosarul nr. 9.960/108/2013 al Tribunalului Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 501D/2014.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru partea Agenția Națională de Administrare Fiscală, consilierul juridic Ionuț-Cristian Mirea Buturuga, cu delegație depusă la dosar, constatându-se lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că Agenția Națională de Administrare Fiscală a depus la dosarul cauzei o cerere prin care solicită conexarea dosarelor nr. 501D/2014, nr. 502D/2014 și nr. 503D/2014.

4. Reprezentantul Agenției Naționale de Administrare Fiscală reiterează cererea formulată în acest sens, respectiv de conexare a tuturor dosarelor care au identitate de obiect.

5. Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 502D/2014 și nr. 503D/2014 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, art. 4, art. 13 și art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, excepție ridicată de Călin Cosmin Crețiu și Mihai Grațian Șeran în dosarele nr. 9.963/108/2013 și nr. 10.044/108/2013 ale Tribunalului Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal.

6. La apelul nominal se prezintă, pentru partea Agenția Națională de Administrare Fiscală, consilierul juridic Ionuț-Cristian Mirea Buturuga, cu delegație depusă la dosar,

constatându-se lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

7. Curtea pune în discuție problema conexării dosarelor.

8. Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

9. Curtea, având în vedere obiectul cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 502D/2014 și nr. 503D/2014 la Dosarul nr. 501D/2014, care este primul înregistrat.

10. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul consilierului juridic, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, întrucât criticile nu sunt întemeiate. Astfel arată că Agenția Națională de Administrare Fiscală nu este o instituție fundamentală a statului, iar în acest sens s-a pronunțat și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014. De asemenea, menționează faptul că nu este încălcat art. 41 din Constituție, respectiv dreptul la muncă nu a fost îngrădit, întrucât autorii excepției de neconstituționalitate puteau opta pentru înscrierea la procedurile de concurs sau de examen pentru încadrarea și ocuparea posturilor puse la dispoziție, aferente noilor structuri create, neputând fi reținută nici instituirea unei discriminări.

11. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, menționând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie, respectiv Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

12. Prin încheierile din 20 mai 2014, pronunțate în dosarele nr. 9.960/108/2013, nr. 9.963/108/2013 și nr. 10.044/108/2013, **Tribunalul Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 4, art. 13 și art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative.**

13. Excepțiile de neconstituționalitate au fost ridicate de Oana Dolores Raret, Călin Cosmin Crețiu și Mihai Grațian Șeran, în cauze având ca obiect cereri prin care se solicită anularea deciziilor privind eliberarea din funcțiile publice pe care le ocupau, decizii care au fost emise în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013, precum și numirea într-o altă funcție publică echivalentă și plata unor despăgubiri.

14. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile criticate sunt contrare dispozițiilor art. 115 alin. (4) și (6), art. 11 alin. (1) și (2), art. 16 alin. (2) și art. 41 din Constituția României, precum și celor ale art. 99 și art. 100 din Legea nr. 188/1999, art. 3 și art. 6 din Legea nr. 329/2009 și art. 68—79 din Legea nr. 53/2003. Astfel, arată că în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 sunt invocate premisele unei situații extraordinare care impune adoptarea unor măsuri imediate în vederea stabilirii cadrului normativ pentru modernizarea administrației fiscale prin reorganizarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală (A.N.A.F.), conform angajamentului asumat de România cu organisme financiare internaționale și că neadoptarea acestor măsuri ar avea consecințe negative asupra bugetului consolidat; însă această situație extraordinară este invocată de Guvern fără a avea un conținut concret și verosimil.

15. Modalitatea de adoptare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 și reglementările aduse domeniului de activitate prin reorganizarea A.N.A.F. încalcă flagrant regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție în favoarea funcționarilor publici.

16. În acest context, pe de o parte, prin desființarea Gărzii Financiare și, pe de altă parte, prin înființarea Direcției generale antifraudă fiscală, personalul nu a fost preluat, ci a fost eliberat din funcție. Or, conform dispozițiilor art. 99 și art. 100 din Legea nr. 188/1999, instituția publică avea obligația de a pune la dispoziția personalului Gărzii Financiare funcții publice echivalente din cadrul oricărei structuri A.N.A.F. și numai în caz de refuz se putea proceda la eliberarea din funcție. Totodată, art. 3 și art. 6 din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice prevăd preluarea personalului instituției desființate, în limita numărului de posturi aprobate, pe noile funcții constituite. Însă, deși în cadrul noii structuri, Direcția generală antifraudă fiscală, Guvernul a aprobat un număr mai mare de posturi decât cel existent la Garda Financiară, nu a stabilit preluarea personalului instituției desființate. Totodată, susține că dispozițiile criticate, transpuse și în Hotărârea Guvernului nr. 520/2013, instituie arbitrar o derogare de la prevederile, principiile și obiectul de reglementare statuat prin Legea nr. 188/1999, ceea ce este contrar prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție referitoare la calitatea legii.

17. De asemenea, susțin, pe de o parte, că atât Agenția Națională de Administrare Fiscală, cât și Garda Financiară — instituție publică de control, cu personalitate juridică în subordinea A.N.A.F. din cadrul Ministerului Finanțelor Publice sunt instituții fundamentale ale statului, prevăzute în titlul III, capitolul V, art. 117 alin. (2) din Constituție. Pe de altă parte, arată că, deși Garda Financiară nu este expres prevăzută de Constituție ca instituție fundamentală a statului, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, aceasta este inclusă în categoria instituțiilor cu acest rang, respectiv a serviciilor deconcentrate (Comisariatul General reprezentând aparatul central, secțiile județene și cea a municipiului București ca unități subordonate). Afectarea regimului instituțiilor fundamentale ale statului vizează toate componentele care definesc regimul juridic al acestora: structura organizatorică, funcționarea, competențele, resursele materiale și financiare, numărul și statutul personalului, salarizarea etc. Așadar, prevederile art. 1 și art. 19 alin. (1), (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 sunt de natură a contraveni art. 115 alin. (6) din Constituție.

18. Totodată, susțin că măsura eliberării din funcție a personalului Gărzii Financiare, adoptată prin ordonanță de urgență, este de natură a afecta statutul funcției publice, în măsura în care, potrivit dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 91/2003 privind organizarea și funcționarea Gărzii Financiare, comisarii acestei instituții sunt funcționari publici cu statut special, cu consecința încălcării dreptului fundamental la muncă prevăzut de art. 41 din Constituție. În plus, sunt aplicabile prevederile art. 94 alin. (3) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, care prevăd că funcționarii publici cu atribuții de control nu au dreptul să se angajeze timp de 3 ani la societățile controlate și monitorizate. Or, prin eliberarea din funcție și nepreluarea personalului Gărzii Financiare în noile structuri este încălcat și dreptul la protecție socială prevăzut de art. 41 din Constituție, realizându-se prin această reorganizare, în fapt, o concediere colectivă (peste 1000 de funcționari publici ai instituției desființate), fără însă a se asigura protecția socială (formare profesională, măsuri compensatorii etc.) necesară într-o astfel de ipoteză.

19. În continuare se susține că în cadrul procesului de reorganizare al Agenției Naționale de Administrare Fiscală s-a creat o discriminare evidentă între diferitele categorii de funcționari publici, în defavoarea personalului Gărzii Financiare.

20. De asemenea, arată că prin Programul multianual de modernizare a administrației fiscale, întocmit și aprobat în contextul negocierilor cu Fondul Monetar Internațional, Comisia Europeană și Banca Mondială, ca parte a condiționalităților discutate cu Banca Mondială în vederea accesării unui împrumut, Guvernul și-a asumat angajamentul de a adopta un plan de modernizare a Agenției Naționale de Administrare Fiscală care prevedea fuzionarea structurilor de administrare fiscală, vama și celor aparținând Gărzii Financiare pentru eficientizarea activității lor. Prin Legea nr. 205/2012, Parlamentul a ratificat 5 scrisori de intenție cu Fondul Monetar Internațional, iar statul român se obligă să modernizeze și să restructureze sistemul administrativ, lege care se regăsește menționată în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013. Or, din cuprinsul acestor scrisori rezultă intenția statului român de a menține Garda Financiară, eventual într-o nouă structură, și nicidecum desființarea ei. Din această perspectivă, consideră că prin desființarea Gărzii Financiare sunt încălcate prevederile art. 11 alin. (1) și (2) din Constituție, potrivit cărora tratatele ratificate de Parlament fac parte din dreptul intern, iar statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce îi revin.

21. **Tribunalul Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

22. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

23. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale, sens în care, menționând jurisprudența Curții Constituționale, arată că interdicția reglementării de către Guvern în domeniul legilor organice privește numai ordonanțele Guvernului adoptate în baza unei legi de abilitare. De asemenea, la data adoptării ordonanței de urgență criticate, a existat o situație extraordinară, iar măsurile în cauză nu sufereau

amânare în lipsa unui instrument legislativ ce ar fi putut fi folosit în scopul evitării rapide a consecințelor negative survenite. Astfel, se apreciază că există o stare de fapt obiectivă, cuantificabilă și independentă de voința Guvernului care a stat la baza adoptării ordonanței de urgență criticate, fiind îndeplinite, astfel, exigențele motivării urgenței prevăzute în Constituție.

24. Legiuitorul este liber să aleagă, în funcție de politica statului, de resursele financiare, de prioritatea obiectivelor urmărite și de necesitatea îndeplinirii și a altor obligații consacrate deopotrivă la nivel constituțional, care sunt măsurile menite să asigure echilibrul financiar al statului și protejarea intereselor naționale în activitatea financiară, în acord cu prevederile art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție. De asemenea, menționează că, din analiza jurisprudenței Curții Constituționale, reiese că în ceea ce privește modificarea numărului de posturi la nivelul unor autorități și instituții publice locale și a structurilor organizatorice, instanța de contencios constituțional a statuat că astfel de măsuri nu afectează regimul instituțiilor fundamentale ale statului.

25. Totodată, apreciază că măsura reducerii personalului nu este o măsură inacceptabilă și interzisă, fiind recunoscută atât în privința organizării și funcționării autorităților și instituțiilor publice, cât și în domeniul raporturilor de muncă. În acest sens sunt menționate dispozițiile art. 24 lit. a) din Carta socială europeană revizuită, ratificată de România prin Legea nr. 74/1999, care admit posibilitatea concedierii, motivată de cerințele de funcționare a întreprinderii, a instituției sau a serviciului. În acest context se consideră că nu sunt încălcate prevederile constituționale referitoare la muncă și protecția socială a muncii și nici cele referitoare la dreptul internațional și dreptul intern.

26. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, susținerile părții prezente, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

27. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

28. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1, art. 4, art. 13 și art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 29 iunie 2013, care au următorul cuprins:

— Art. 1: „*Agenția Națională de Administrare Fiscală, denumită în continuare Agenția, se reorganizează ca urmare a fuziunii prin absorbție și preluarea activității Autorității Naționale a Vămirilor și prin preluarea activității Gărzii Financiare, instituție publică care se desființează.*”

— Art. 4: „(1) *Funcțiile utilizate de Direcția generală antifraudă fiscală în realizarea atribuțiilor stabilite de lege sunt funcții publice specifice de inspector antifraudă și funcții publice generale.*

(2) *Personalul care ocupă funcții publice de inspector antifraudă are drepturi și îndatoriri specifice de serviciu care se stabilesc prin statut special, aprobat prin lege.*

(3) *Personalul care ocupă funcții publice de inspector antifraudă beneficiază de toate drepturile prevăzute de lege pentru funcționarii publici.*

(4) *Poate fi numită în funcția de inspector antifraudă persoana care îndeplinește condițiile prevăzute la alin. (5) și (7).*

(5) *Numirea personalului antifraudă se face pe bază de concurs sau examen, începând cu data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzute la art. 13 alin. (1), organizat potrivit regulamentului aprobat prin hotărâre a Guvernului. Președintele și vicepreședintele comisiilor de concurs sau de examen vor fi vicepreședintele Agenției care coordonează Direcția generală antifraudă fiscală și inspectorul general antifraudă.*

(6) *Numirea personalului antifraudă se face potrivit Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare.*

(7) *Ocuparea funcțiilor publice în cadrul structurii antifraudă se face cu respectarea următoarelor condiții minime:*

a) *absolvirea de studii universitare de licență cu diplomă, respectiv studii superioare, juridice sau economice, de lungă durată, cu diplomă de licență ori echivalentă;*

b) *promovarea evaluărilor psihologice complexe, organizate prin intermediul unităților specializate acreditate în condițiile legii;*

c) *promovarea evaluărilor de integritate, inclusiv prin evaluarea personalului Direcției generale antifraudă fiscală din punct de vedere psihologic și al comportamentului simulat, de către personal sau cabinete de specialitate, autorizate în condițiile legii.*

(8) *Funcționarilor publici care ocupă funcții publice în cadrul structurii antifraudă li se consideră vechime în specialitatea studiilor absolvite întreaga perioadă în care își desfășoară activitatea în structura antifraudă.*

(9) *În scopul efectuării cu celeritate și în mod temeinic a activităților de descoperire și de urmărire a infracțiunilor economico-financiare, pentru clarificarea unor aspecte tehnice în activitatea de urmărire penală, inspectorii antifraudă din cadrul Direcției de combatere a fraudelor își vor desfășura activitatea în cadrul parchetelor, prin detașare.*

(10) *Inspectorii antifraudă prevăzuți la alin. (9) își desfășoară activitatea sub autoritatea exclusivă a conducătorului parchetului în cadrul căruia funcționează.*

(11) *Numirea inspectorilor antifraudă în cadrul Direcției de combatere a fraudelor se face prin ordin al președintelui Agenției, cu avizul vicepreședintelui Agenției care conduce Direcția generală antifraudă fiscală și al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, iar detașarea acestora în funcții se face prin ordin comun al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și al președintelui Agenției.*

(12) *Inspectorii antifraudă sunt detașați în interesul serviciului pe o perioadă de 3 ani, cu posibilitatea prelungirii detașării în funcție, cu acordul acestora.*

(13) *Detașarea încetează înaintea împlinirii perioadei prevăzute la alin. (12) prin revocarea din funcție dispusă prin ordin comun motivat al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și al președintelui Agenției.*

(14) Pe durata detașării la parchet inspectorii antifraudă din cadrul Direcției generale antifraudă fiscală nu pot primi de la organele ierarhic superioare din cadrul Agenției nicio însărcinare.

(15) Modul de exercitare a atribuțiilor privind cariera inspectorilor antifraudă pe durata detașării la parchete se stabilește prin legea privind statutul acestei categorii de funcționari publici.

(16) Cheltuielile de personal, precum și cheltuielile de cazare și transport aferente deplasărilor efectuate în condițiile legii, pentru inspectorii antifraudă detașați potrivit prezentului articol, se suportă de către Ministerul Finanțelor Publice, din bugetul anual aprobat.

(17) Modalitatea de acordare a drepturilor personalului detașat, prevăzute la alin. (16), se stabilește prin norme metodologice care se aprobă prin ordin comun al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală și al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.”;

— Art. 13: „(1) Organizarea, modul de funcționare, numărul de posturi al Agenției, inclusiv cele aferente structurii antifraudă, precum și alte aspecte determinate de aplicarea măsurilor de reorganizare prevăzute de prezenta ordonanță de urgență se reglementează prin hotărâre a Guvernului în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

(2) Încadrarea personalului Agenției în numărul maxim de posturi aprobat și în noua structură organizatorică se face în termenele și cu respectarea condițiilor prevăzute de legislația în vigoare.”;

— Art. 19: „(1) În termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzută la art. 13 alin. (1) se abrogă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2003 privind organizarea Gărzii Financiare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 712 din 13 octombrie 2003, aprobată cu modificări prin Legea nr. 132/2004, cu modificările și completările ulterioare, și Hotărârea Guvernului nr. 1.324/2009 privind organizarea și funcționarea Gărzii Financiare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 24 noiembrie 2009, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Cu data prevăzută la alin. (1), Garda Financiară se desființează.

(3) Eliberarea din funcție a personalului se va realiza cu respectarea procedurilor prevăzute de lege pentru fiecare categorie de personal.

(4) Patrimoniul, arhiva, prevederile bugetare, execuția bugetară până la data desființării și orice alte bunuri ale Gărzii Financiare sunt preluate de Agenție, pe bază de protocol, încheiat în termenul prevăzut la alin. (1).

(5) Procedurile aflate în derulare la nivelul Gărzii Financiare vor fi continuate de Agenție, care se subrogă în drepturile și obligațiile acesteia, actele îndeplinite anterior rămânând valabile.

(6) Pentru litigiile aflate pe rolul instanțelor judecătorești, indiferent de faza de judecată, Agenția se subrogă în toate drepturile și obligațiile Gărzii Financiare și dobândește calitatea procesuală a acesteia.”

29. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției și a legilor, art. 11 alin. (1) și (2) referitor la dreptul internațional, art. 16 privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 41 referitor la muncă și

protecția socială a muncii și art. 115 alin. (4) și (6) privind limitele delegării legislative în materia ordonanțelor de urgență. De asemenea, sunt menționate dispozițiile art. 99 și art. 100 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 3 și art. 6 din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 9 noiembrie 2009, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 68—78 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, cu modificările și completările ulterioare.

30. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că aceasta este neîntemeiată, pentru motivele ce se vor arăta în continuare.

31. Prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 au mai format obiectul controlului de constituționalitate, în raport cu critici și dispoziții constituționale similare, sens în care este Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014, prin care Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate.

32. Referitor la critica de neconstituționalitate în raport cu dispozițiile art. 115 alin. (4) din Constituție, Curtea a constatat că ordonanța de urgență vizează restructurarea următoarelor instituții publice: Agenția Națională de Administrare Fiscală [organ de specialitate al administrației publice centrale, instituție publică cu personalitate juridică, cu buget propriu, în subordinea Ministerului Finanțelor Publice, potrivit art. 18 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 86/2003 privind reglementarea unor măsuri în materie financiar-fiscală, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 609/2003, cu modificările și completările ulterioare], Autoritatea Națională a Vămilelor [organ de specialitate al administrației publice centrale, cu personalitate juridică, finanțat de la bugetul de stat, care se organizează și funcționează în subordinea Ministerului Finanțelor Publice, în cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, potrivit art. 6 alin. (1) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, cu modificările și completările ulterioare], Garda Financiară [instituție publică de control, cu personalitate juridică, în subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, finanțată de la bugetul de stat, potrivit art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2003 privind organizarea Gărzii Financiare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 132/2004, cu modificările și completările ulterioare] și direcțiile generale ale finanțelor publice județene [instituții publice cu personalitate juridică, în subordinea Ministerului Finanțelor Publice].

33. Din analiza preambulului Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2014, Curtea a reținut că scopul măsurii criticate îl reprezintă îmbunătățirea cadrului organizatoric al structurilor din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, gestionarea eficientă a resurselor financiare alocate, distribuția eficientă a personalului între diferitele activități ale administrației fiscale, precum și între unitățile de la nivel teritorial, crearea unui nivel regional în scopul îmbunătățirii planificării și controlului, reducerii costului colectării, al sporirii colectării veniturilor, precum și crearea unei noi structuri antifraudă. Așa fiind, Curtea

a apreciat că aceste elemente vizează interesul public și constituie situații de urgență și extraordinare, în cauză fiind o stare de fapt obiectivă, cuantificabilă, independentă de voința Guvernului, care pune în pericol un interes public, astfel încât nu poate fi reținută critica privind încălcarea art. 115 alin. (4) din Constituție.

34. Referitor la critica de neconstituționalitate în raport cu dispozițiile art. 115 alin. (6) din Constituție, precum și cu dispozițiile art. 16 și 41 din Constituție, Curtea a constatat că aceasta este neîntemeiată.

35. În acest sens, Curtea a constatat că, în ceea ce privește interdicțiile și limitele de reglementare pe calea ordonanțelor de urgență, prin Decizia nr. 1.189 din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 25 noiembrie 2008, s-a statuat că din interpretarea art. 115 alin. (6) din Constituție „se poate deduce că interdicția adoptării de ordonanțe de urgență este totală și necondiționată atunci când menționează că «nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale» și că «nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică». În celelalte domenii prevăzute de text — regimul instituțiilor fundamentale ale statului sau drepturile și libertățile prevăzute de Constituție —, ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate dacă «afectează», dacă au consecințe negative, dar, în schimb, pot fi adoptate dacă, prin reglementările pe care le conțin, au consecințe pozitive în domeniile în care intervin”. În continuare, Curtea a arătat că „verbul «a afecta» este susceptibil de interpretări diferite, așa cum rezultă din unele dicționare. Din punctul de vedere al Curții, aceasta urmează să rețină numai sensul juridic al noțiunii, sub diferite nuanțe, cum ar fi: «a suprima», «a aduce atingere», «a prejudicia», «a vătăma», «a leza», «a antrena consecințe negative»”.

36. În ceea ce privește regimul instituțiilor fundamentale ale statului, în jurisprudența sa, Curtea a stabilit că „sunt instituții fundamentale ale statului acelea reglementate expres de Constituție, în mod detaliat ori măcar sub aspectul existenței lor, în mod explicit sau doar generic (instituțiile cuprinse în titlul III din Constituție, precum și autoritățile publice prevăzute în alte titluri ale Legii fundamentale)” (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 758 din 6 noiembrie 2009, sau Decizia nr. 55 din 5 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 25 februarie 2014). Așadar, instituțiile fundamentale ale statului au „statut constituțional” (Decizia nr. 104 din 20 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 6 februarie 2009).

37. Cât privește înțelesul sintagmei „afectare a regimului instituțiilor fundamentale ale statului”, Curtea, prin Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009 sau Decizia nr. 230 din 9 mai 2013, a statuat că aceasta vizează „toate componentele care definesc regimul juridic al acestora — structura organizatorică, funcționarea, competențele, resursele materiale și financiare, numărul și statutul personalului, salarizarea, categoria de acte juridice pe care le adoptă etc.”. De asemenea, toate aceste componente se subsumează organizării și funcționării instituțiilor fundamentale ale statului (Decizia nr. 1.105 din 21 septembrie 2010).

38. Prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 au ca obiect de reglementare reorganizarea unor autorități ale administrației publice centrale și locale, din subordinea Ministerului Finanțelor Publice: Agenția Națională de Administrare Fiscală, Autoritatea Națională a Vămilelor și direcțiile

generale ale finanțelor publice județene. Aceste autorități sunt prevăzute la art. 116—117 și art. 120—123 din Constituție, fiind calificate, în jurisprudența Curții Constituționale, instituții fundamentale ale statului (a se vedea în acest sens Decizia nr. 55 din 5 februarie 2014, Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009 sau Decizia nr. 1.105 din 21 septembrie 2010). De asemenea, ordonanța de urgență prevede desființarea Gărzii Financiare, instituție publică de control care se afla în subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, însă această instituție nu poate fi încadrată în categoria instituțiilor fundamentale, întrucât, potrivit legii, și-a desfășurat activitatea în subordinea unui organ de specialitate al administrației publice centrale, iar nu în subordinea Guvernului sau a unui minister, așa cum prevăd dispozițiile art. 116—117 din Constituție, și nici nu a constituit o autoritate administrativă autonomă.

39. În acest context, Curtea a apreciat că măsurile prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 nu sunt de natură a încălca art. 115 alin. (6) din Constituție, întrucât, pe de o parte, deși vizează structura organizatorică a unor instituții fundamentale ale statului, nu afectează nici capacitatea administrativă și nici funcționarea acestora, iar, pe de altă parte, în ceea ce privește Garda Financiară, deși actul normativ prevede desființarea acestei instituții, cu consecința directă a afectării regimului său juridic, aceasta nu reprezintă o instituție fundamentală a statului, care să cadă sub incidența protecției prevederilor art. 115 alin. (6) din Constituție.

40. O altă interdicție prevăzută de dispozițiile art. 115 alin. (6) din Constituție este aceea ca prin ordonanța de urgență să nu fie afectate „drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție”. Incidența dispozițiilor constituționale este subsecventă în acest caz stabilirii unor drepturi, libertăți sau îndatoriri fundamentale al căror exercițiu sau existență să fi suferit o restrângere sau o vătămare. Cu alte cuvinte, existența unor drepturi sau libertăți afectate determină, implicit, nerespectarea dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Constituție.

41. În cauza supusă controlului de constituționalitate, drepturile pretins a fi încălcate sunt cele referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor — art. 16, respectiv cele privind munca și protecția socială a muncii — art. 41 din Legea fundamentală.

42. Referitor la încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16, Curtea a observat că autorii excepției deduc neconstituționalitatea prevederilor criticate dintr-un pretins tratament discriminatoriu aplicat personalului încadrat în structurile administrației fiscale, determinat de modalitatea diferită în care legiuitorul reglementează încadrarea în noile structuri: prima categorie, cea a personalului Autorității Naționale a Vămilelor, al direcțiilor generale ale finanțelor publice, precum și a personalului direcțiilor regionale pentru accize și operațiuni vamale, direcțiilor județene și a municipiului București pentru accize și operațiuni vamale, a fost preluată de noile structuri create în cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, în vreme ce a doua categorie, cea a personalului Gărzii Financiare, a fost eliberată din funcție, încadrarea în structura nou-înființată realizându-se prin concurs sau examen.

43. În ceea ce privește principiul egalității, Curtea a statuat în mod constant în jurisprudența sa că situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional. Această soluție este în concordanță și cu jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, conform căreia orice diferență de tratament făcută de stat între

indivizi aflați în situații analoage trebuie să își găsească o justificare obiectivă și rezonabilă.

44. Astfel, Curtea a apreciat că analiza situației ce face obiectul cauzelor pornește de la ipoteza că ambele categorii de personal între care se realizează comparația de către autorii excepției sunt persoane care dețin calitatea de funcționari publici, ceea ce ar determina calificarea situației acestora ca fiind identică. S-a constatat însă că diferența rezidă în aceea că, în cazul primei categorii, *vechile structuri își continuă activitatea, întrucât se reorganizează ca urmare a fuziunii prin absorbție*, pe când în cazul celei de-a doua categorii, în care se găsesc și autorii excepției, *vechea structură — Garda Financiară — și-a încetat activitatea, legea prevăzând desființarea sa*.

45. Astfel, analiza realizată din această perspectivă duce la concluzia că cele două categorii de persoane se află în situații juridice diferite, astfel încât tratamentul juridic diferit este pe deplin justificat. Prin urmare, în cauză nu poate fi reținută încălcarea principiului egalității în fața legii, prevăzut de art. 16 din Constituție.

46. Cu privire la critica potrivit căreia dispozițiile criticate sunt neconstituționale, întrucât măsura eliberării din funcție a personalului Gărzii Financiare, adoptată prin ordonanță de urgență, este de natură a afecta statutul funcției publice cu statut special pe care acesta o deține potrivit dispozițiilor din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2003 privind organizarea și funcționarea Gărzii Financiare, cu consecința încălcării dreptului fundamental la muncă prevăzut de art. 41 din Constituție, Curtea a reținut că și aceasta este neîntemeiată. Astfel, potrivit art. 41 din Constituție, dreptul la muncă nu poate fi îngrădit, iar alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației,

precum și a locului de muncă este liberă. Prin adoptarea măsurii legislative a desființării Gărzii Financiare, cu consecința eliberării din funcție a personalului aferent, nu se îngrădește alegerea profesiei sau a locului de muncă, deoarece activitatea personalului noilor structuri create în cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală trebuie să se circumscrie regulilor pe care legiuitorul le-a edictat în vederea creării cadrului legal de funcționare a acestora. Or, ordonanța de urgență prevede că, în urma preluării activității Gărzii Financiare de către Agenția Națională de Administrare Fiscală, se înființează două noi structuri, Direcția generală antifraudă fiscală și, în cadrul acesteia, Direcția de combatere a fraudelor, cu consecința organizării unor concursuri sau examene în scopul numirii personalului care să desfășoare activitățile care cad în competența noilor structuri. Așa fiind, nimic nu îi împiedică pe foștii angajați ai Gărzii Financiare să opteze pentru înscrierea la procedurile de concurs sau de examen pentru încadrarea în structurile nou-înființate, legea garantând, în condiții de egalitate, accesul la exercitarea unei profesii, și anume la cea de funcționar public — inspector antifraudă.

47. Față de cele expuse anterior, Curtea nu a reținut nici criticile formulate cu privire la încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5), care consacră obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, și nici pe cele ale încălcării art. 11 alin. (1) și (2) referitoare la dreptul internațional.

48. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014 își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

49. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi¹,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Oana Dolores Raret, Călin Cosmin Crețiu și Mihai Grațian Șeran în dosarele nr. 9.960/108/2013, nr. 9.963/108/2013 și nr. 10.044/108/2013 ale Tribunalului Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 1, art. 4, art. 13 și art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 septembrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

¹ A se vedea opiniile separate de la Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014.

OPINIE SEPARATĂ

În dezacord cu opinia majoritară, considerăm că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 4, art. 13 și art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative trebuia admisă și, pentru considerentele expuse în continuare, Curtea trebuia să constate neconstituționalitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 în întregul ei.

I. Aspecte de ordin general cu privire la regimul ordonanțelor de urgență și excesul de legiferare pe această cale

Instituția delegării legislative, reglementată de prevederile art. 115 din Constituție, constituie, în esență, un transfer al unor atribuții legislative la autoritățile puterii executive printr-un act de voință al Parlamentului ori pe cale constituțională, în situații extraordinare. Atât ca origine, cât și ca actuală consacrare constituțională, delegarea legislativă se individualizează prin statutul său de excepție în materia legiferării, plenitudinea competenței sub acest aspect revenind Parlamentului, în calitate de „organ reprezentativ suprem [...] și unică autoritate legiuitoare a țării” [art. 61 alin. (1) din Constituție], iar nu Guvernului, al cărui rol este ca, „potrivit programului său de guvernare acceptat de Parlament”, să asigure „realizarea politicilor interne și externe a țării” și să exercite „conducerea generală a administrației publice” [art. 102 alin. (1) din Constituție].

Curtea Constituțională a reținut în acest sens în jurisprudența sa că „posibilitatea Guvernului ca, în cazuri excepționale, să poată adopta ordonanțe de urgență, în mod limitat, chiar în domeniul rezervat legii organice, nu poate echivala cu un drept discreționar al Guvernului și, cu atât mai mult, această abilitare constituțională nu poate justifica abuzul în emiterea ordonanțelor de urgență. Posibilitatea executivului de a guverna prin ordonanțe de urgență trebuie să fie, în fiecare caz, justificată de existența unor situații excepționale, care impun adoptarea unor reglementări urgente. (Decizia nr. 15 din 25 ianuarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 267 din 14 iunie 2000). Tot astfel, prin Decizia nr. 544 din 28 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 30 iunie 2006, Curtea a reținut că „reglementarea pe calea ordonanțelor și a ordonanțelor de urgență constituie, așa cum se prevede expres în art. 115 din Constituție, o atribuție exercitată de Guvern în temeiul delegării legislative, iar depășirea limitelor acestei delegări, stabilite prin însuși textul Constituției, reprezintă o imixtiune nepermisă în competența legislativă a Parlamentului, altfel spus, o violare a principiului separației și echilibrului puterilor în stat”.

Referindu-ne în context doar la regimul ordonanțelor de urgență, constatăm că textul constituțional de referință stabilește limite foarte clare în privința legiferării pe această cale. Astfel, ordonanțele de urgență: se adoptă în situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, Guvernul având obligația de a motiva urgența în cuprinsul acestora [art. 115 alin. (4) din Constituție]; nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale, nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică [art. 115 alin. (6) din Constituție].

În pofida cadrului extrem de strict al reglementării constituționale, o simplă examinare a raportului dintre numărul

ordonanțelor și ordonanțelor de urgență ale Guvernului și numărul legilor adoptate în ultimii ani relevă excesul de legiferare în temeiul delegării legislative, procedeu prin care sunt eludate coordonatele constituționale consacrate în privința statutului de excepție al delegării legislative, aspect semnalat și în Avizul adoptat de Comisia Europeană pentru Democrație prin Drept la cea de-a 93-a Sesiune Plenară (Veneția, 14—15 decembrie 2012), în care se constată că „folosirea atât de frecventă a ordonanțelor de urgență este un motiv de îngrijorare”, precum și faptul că „utilizarea aproape constant a ordonanțelor de urgență ale Guvernului nu reprezintă cea mai adecvata metodă” pentru adoptarea fără întârziere a unor reglementări.

Folosirea excesivă a instrumentului ordonanțelor de urgență, prin care, în anumite perioade, Guvernul a substituit aproape activitatea de legiferare a Parlamentului, s-a manifestat și în ceea ce privește modificarea reglementărilor în materia statutului și carierei funcționarilor publici. Nu este vorba în principal de numărul mare de astfel de acte adoptate, ci de faptul că unele dintre acestea au fost adoptate cu o motivare formală a urgenței, respectiv a situației extraordinare, și au afectat, contrar dispozițiilor prohibitive constituționale, drepturi și instituții fundamentale ale statului. Această situație se constată, în opinia noastră, și cu privire la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013, criticată în prezenta cauză.

II. Neconstituționalitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, în raport cu prevederile art. 115 alin. (4) din Constituție, potrivit căruia „Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență numai în situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, având obligația de a motiva urgența în cuprinsul acestora.”

1. Condițiile reglementării pe calea ordonanțelor de urgență, prevăzute de art. 115 alin. (4) din Constituție

Potrivit dispozițiilor art. 115 alin. (4) din Constituție, Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență în următoarele condiții, care trebuie îndeplinite în mod cumulativ: existența unei situații extraordinare; reglementarea acesteia să nu poată fi amânată; urgența să fie motivată în cuprinsul ordonanței. Prin folosirea sintagmei „situație extraordinară” legiuitorul constituant a încercat „restrângerea domeniului în care Guvernul se poate substitui Parlamentului, adoptând norme primare în considerarea unor rațiuni pe care el însuși este suveran să le determine”. Situațiile extraordinare exprimă un grad mare de abatere de la obișnuit sau comun, aspect întărit și prin adăugarea sintagmei „a căror reglementare nu poate fi amânată”, consacrandu-se astfel, *in terminis*, imperativul urgenței reglementării. Curtea a mai statuat că invocarea unui element de oportunitate nu satisface exigențele art. 115 alin. (4) din Constituție, întrucât acesta este, prin definiție, de natură

subiectivă, și nu are, în mod necesar și univoc, caracter obiectiv, ci poate da expresie și unor factori subiectivi, de oportunitate. Urgența, consecutivă existenței unei situații extraordinare, nu poate fi acreditată sau motivată de utilitatea reglementării (Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 16 iunie 2005).

Curtea a mai stabilit că „*inexistența sau neexplicarea urgenței reglementării situațiilor extraordinare, [...] constituie în mod evident o barieră constituțională în calea adoptării de către Guvern a unei ordonanțe de urgență în sensul arătat. A decide altfel înseamnă a goli de conținut dispozițiile art. 115 din Constituție privind delegarea legislativă și a lăsa libertate Guvernului să adopte în regim de urgență acte normative cu putere de lege, oricând și — ținând seama de împrejurarea că prin ordonanță de urgență se poate reglementa și în materii care fac obiectul legilor organice — în orice domeniu.*” (Decizia nr. 258 din 14 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 341 din 17 aprilie 2006). De asemenea, „*urgența reglementării nu echivalează cu existența situației extraordinare, reglementarea operativă putându-se realiza și pe calea procedurii obișnuite de legiferare.*” (Decizia nr. 421 din 9 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 30 mai 2007).

2. Adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 în lipsa urgenței și a situației extraordinare

Examinând, în raport cu dispozițiile art. 115 alin. (4) din Constituție, astfel cum a fost interpretat în jurisprudența Curții Constituționale, actul normativ criticat în prezenta cauză, se constată că în cuprinsul său sunt evidențiate elemente de utilitate, oportunitate („*având în vedere necesitatea consolidării cadrului legal*”, „*având în vedere angajamentul asumat de România*”, „*pentru a facilita implementarea proiectului de modernizare a administrării fiscale*”), iar nu existența unei situații extraordinare a cărei reglementare nu poate fi amânată.

Nici „eventuala urgență” nu este demonstrată în cauză, demersul legiuitorului delegat relevând mai mult o practică a reorganizărilor instituționale în domeniu prin intermediul ordonanțelor de urgență. Astfel, de exemplu, Garda Financiară, instituție care a funcționat și în perioada interbelică (anii 1918—1927 și, respectiv, 1932—1948), fiind desființată în perioada comunistă, a fost reînființată prin Legea nr. 30/1991 privind organizarea și funcționarea controlului financiar și a Gărzii Financiare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 27 martie 1991. După această dată, instituția a cunoscut mai multe reorganizări și restructurări prin ordonanțe de urgență ale Guvernului, dezvoltate în acte subsecvente — hotărâri de Guvern și ordine de ministru.

Astfel, în luna octombrie 2003, Garda Financiară a fost organizată ca instituție publică de control cu personalitate juridică, în subordinea Autorității Naționale de Control, finanțată de la bugetul de stat (**Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2003 privind organizarea Gărzii Financiare**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 712 din 13 octombrie 2003). Ulterior, Garda Financiară a fost organizată ca instituție publică de control, cu personalitate juridică, în subordinea Ministerului Finanțelor Publice, finanțată de la bugetul de stat (**Ordonanța Guvernului nr. 8/2005 privind stabilirea unor măsuri de preluare a Gărzii Financiare și a Autorității Naționale a Vămilor în subordinea Ministerului Finanțelor Publice**, precum și a unor măsuri de reorganizare a Agenției Naționale de Administrare Fiscală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 31 ianuarie 2005.) Ulterior, Garda Financiară a fost organizată ca instituție

publică de control, cu personalitate juridică, în subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală din cadrul Ministerului Finanțelor Publice (**Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 46/2009 privind îmbunătățirea procedurilor fiscale și diminuarea evaziunii fiscale**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 347 din 25 mai 2009). La aceste acte normative și modificările pe care le-au produs cu privire la organizarea instituției și personalul acestuia s-a adăugat o serie de alte prevederi legale cu incidență în domeniu, adoptate tot prin aceeași modalitate de legiferare. Astfel sunt **Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2009 privind unele măsuri de îmbunătățire a activității administrației publice**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 22 aprilie 2009, și **Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2009 privind unele măsuri în domeniul funcției publice, precum și pentru întărirea capacității manageriale la nivelul serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe ale administrației publice centrale din unitățile administrativ-teritoriale și ale altor servicii publice, precum și pentru reglementarea unor măsuri privind cabinetul demnitarului din administrația publică centrală și locală, cancelaria prefectului și cabinetul alesului local**, cu privire la care au fost pronunțate decizii de constatare a neconstituționalității (Decizia Curții Constituționale nr. 1.257 din 7 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 758 din 6 noiembrie 2009, Decizia nr. 1.629 din 3 decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 28 din 14 ianuarie 2010).

Sucesiunea actelor normative menționate și natura lor juridică evidențiază o practică a modificărilor și reorganizărilor instituționale constând în trecerea Gărzii Financiare în subordinea uneia sau altei autorități publice nou-create sau existente, cu consecințe evidente asupra instituției în sine și a personalului acesteia, culminând cu desființarea sa, realizată tot prin ordonanță de urgență a Guvernului.

Nu poate fi reținută ca justificând „urgență” necesitatea „îmbunătățirii” activității Ministerului Finanțelor Publice — Agenția Națională de Administrare Fiscală și a structurilor sale, astfel cum se reține în preambulul ordonanței de urgență. Dimpotrivă, multitudinea ordonanțelor de urgență adoptate în materie a fost de natură să determine o destabilizare a acestor structuri, fragilizând, în timp, instituția Gărzii Financiare, prin diminuarea capacității organizatorice și funcționale a acesteia. Nu Guvernul ar fi trebuit să legifereze în această materie, ci Parlamentul, care printr-o lege clară, precisă, univocă, ar fi trebuit să stabilească organizarea, funcționarea, competența Gărzii Financiare. Modificările la care această instituție a fost supusă sub pretextul unei permanente așa-zise „urgențe” au fost de natură a-i bulversa activitatea, care a căpătat astfel un caracter discontinuu, necesitatea adaptării la un cadru legislativ caracterizat prin modificări frecvente creând dificultăți sub aspectul îndeplinirii atribuțiilor sale.

În concluzie, elementele evidențiate în preambulul ordonanței de urgență, privite și din perspectiva evoluției instituționale analizate, pot fi subsumate conceptului de oportunitate, și în niciun caz vreunei urgențe sau situații extraordinare. Nu există nicio motivație ori justificare obiectivă care să fi împiedicat Guvernul să inițieze un proiect de lege în scopurile arătate în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013. Nefiind întrunite condițiile imperative ale existenței urgenței și situației extraordinare, apreciem că actul normativ criticat încalcă prevederile art. 115 alin. (4) din Constituție.

III. Neconstituționalitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 în raport cu prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție, potrivit cărora „ordonanțele de urgență [...] nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute în Constituție [...]”

1. Afectarea regimului instituțiilor fundamentale ale statului

Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, „sunt instituții fundamentale ale statului acelea reglementate expres de Constituție, în mod detaliat ori măcar sub aspectul existenței lor, în mod explicit sau doar generic (instituțiile cuprinse în titlul III din Constituție, precum și autoritățile publice prevăzute în alte titluri ale Legii fundamentale)” (Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009). Instituțiile fundamentale ale statului au așadar „statut constituțional” (Decizia nr. 104 din 20 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 6 februarie 2009). Astfel, Curtea a considerat că sunt instituții fundamentale ale statului, spre exemplu, Curtea de Conturi (Decizia nr. 544 din 28 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 30 iunie 2006, sau Decizia nr. 1.555 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 916 din 28 decembrie 2009), Președintele României (Decizia nr. 1.133 din 27 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 851 din 12 decembrie 2007), Consiliul Superior al Magistraturii (Decizia nr. 1.133 din 27 noiembrie 2007 sau Decizia nr. 230 din 9 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 347 din 12 iunie 2013), Înalta Curte de Casație și Justiție (Decizia nr. 104 din 20 ianuarie 2009), Consiliul Suprem de Apărare a Țării (Decizia nr. 1.008 din 7 iulie 2009), ministerele și celelalte organe ale administrației publice (Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009), Ministerul Public (Decizia nr. 297 din 23 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 18 mai 2010), consiliile locale, primarii și consiliile județene (Decizia nr. 1.105 din 21 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 684 din 8 octombrie 2010) sau Curtea Constituțională (Decizia nr. 738 din 19 septembrie 2012).

Față de considerentele reținute la pct. II, rezultă că restructurările și reorganizările frecvente, realizate prin ordonanțe de urgență, cu consecința înființării/desființării/reînființării de posturi și a modificării de competențe și atribuții, sunt de natură să determine o evidentă instabilitate instituțională într-un domeniu instituțional, cel financiar-fiscal, care ar trebui să se caracterizeze prin stabilitate. În acest mod, este afectată buna funcționare a Ministerului Finanțelor Publice și a structurilor subordonate, nevoite să se adapteze continuu unei legislații lipsite de previzibilitate. Având în vedere că Ministerul Finanțelor Publice și structurile subordonate, între care și Garda Financiară, se subsumează conceptului de „*instituție fundamentală a statului*”, astfel cum acesta a fost circumstanțiat în jurisprudența Curții Constituționale mai sus menționată, considerăm că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013, care se înscrie pe aceeași linie de reglementare, culminând cu desființarea unei instituții din cadrul celor enumerate mai sus, afectează regimul unor instituții fundamentale ale statului, încălcând astfel prevederile imperative ale art. 115 alin. (6) din Constituție.

2. Afectarea dreptului la muncă și a principiului egalității în drepturi

Ordonanța de urgență criticată în prezenta cauză stabilește în art. 1 că Agenția Națională de Administrare Fiscală se reorganizează ca urmare a fuziunii prin absorbție și preluarea

activității Autorității Naționale a Vămilelor și prin preluarea activității Gărzii Financiare, instituție publică care se desființează. De asemenea, se înființează în subordinea Agenției direcțiile generale regionale ale finanțelor publice, instituții publice cu personalitate juridică (art. 10). Direcțiile generale regionale ale finanțelor publice se înființează prin transformarea direcției generale a finanțelor publice a județului în care va fi stabilit sediul direcției generale regionale, prin fuziunea prin absorbție a celorlalte direcții generale județene ale finanțelor publice din aria de competență stabilită potrivit alin. (3) al art. 10.

Cu privire la instituțiile supuse reorganizării, se constată o distincție sub aspectul reglementării regimului juridic al personalului acestora. Astfel, dacă în cazul Autorității Naționale a Vămilelor, ordonanța de urgență a Guvernului prevede preluarea personalului în cadrul ANAF sau în structurile subordonate (art. 2) și, în mod similar, în cazul direcțiilor generale județene ale finanțelor publice care se reorganizează prin fuziune prin absorbție [art. 10 alin. (8)], în cazul Gărzii Financiare, care se desființează, personalul instituției este eliberat din funcție cu respectarea procedurilor prevăzute de lege pentru fiecare categorie de personal [art. 19 alin. (3)]. În același timp însă se organizează în cadrul ANAF Direcția generală antifraudă fiscală „*cu atribuții de prevenire și combatere a actelor și faptelor de evaziune fiscală și fraudă fiscală și vamală*” (art. 3) și competențe, în parte, ale instituției desființate, numirea personalului în cadrul acesteia făcându-se „*pe bază de concurs sau examen*” [art. 4 alin. (5)].

În acest fel, fără nicio justificare obiectivă sau rezonabilă, o parte din personalul instituțiilor supuse reorganizării/restructurării, și anume cel al Gărzii Financiare, este eliberat din funcție, ceea ce creează o discriminare între acesta și personalul direcțiilor generale ale finanțelor publice județene, respectiv al Autorității Naționale a Vămilelor, care este încadrat în cadrul ANAF sau în structurile subordonate. Faptul că Garda Financiară este desființată nu poate constitui o justificare obiectivă și rezonabilă a discriminării astfel instituite, câtă vreme activitatea sa este preluată de structura existentă — Agenția Națională de Administrare Fiscală, ca și în cazul celorlalte instituții menționate în ordonanța de urgență. Mai mult, prin același act normativ, în cadrul ANAF se mai înființează o nouă direcție, cu competențe în parte asemănătoare cu cele ale Gărzii Financiare, și pentru care se organizează concurs în vederea ocupării posturilor vacante.

Prin acest tratament discriminatoriu se creează aparența potrivit căreia mecanismul „reorganizării”, în ansamblul său, realizat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013, reprezintă, în realitate, o modalitate de eliberare din funcție a unor persoane și de angajare a altora în locul acestora, de natură a afecta dreptul la muncă al persoanelor cărora acesta li se aplică. Noțiunea de „a afecta” drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, cuprinsă în textul art. 115 alin. (6) din Constituție, se referă la „a suprima”, „a aduce atingere”, „a prejudicia”, „a vătăma”, „a leza”, „a antrena consecințe negative”. Față de dispozițiile Ordonanței de urgență nr. 74/2013, personalul Gărzii Financiare a fost eliberat din funcție, pierzând astfel locul de muncă, ceea ce este de natură a produce o „afectare” în sens de suprimare a dreptului la muncă, încălcându-se astfel prevederile exprese ale art. 115 alin. (6) din Constituție.

Afectarea dreptului la muncă este cu atât mai evidentă cu cât, potrivit art. 94 alin. (3) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea

demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003, *„Funcționarii publici care, în exercitarea funcției publice, au desfășurat activități de monitorizare și control cu privire la societăți comerciale sau alte unități cu scop lucrativ de natura celor prevăzute la alin. (2) lit. c) nu pot să-și desfășoare activitatea și nu pot acorda consultanță de specialitate la aceste societăți timp de 3 ani după ieșirea din corpul funcționarilor publici.”* Alin. (2) lit. c) al aceluiași articol prevede: *„regiile autonome, societățile comerciale ori în alte unități cu scop lucrativ din sectorul public.”* Față de textele legale citate și având în vedere natura activității Gărzii Financiare, personalul eliberat din funcție se află, practic, în imposibilitatea de a-și găsi, timp de trei ani de la ieșirea din corpul funcționarilor publici, un loc de muncă adecvat pregătirii și calificării profesionale.

Nici măcar trecerea în corpul de rezervă al funcționarilor publici pentru o perioadă de 2 ani, în condițiile Legii nr. 188/1999, nu oferă nicio garanție a redistribuirii pe un post în care să fie valorificată și dezvoltată pregătirea profesională dobândită, ci numai o posibilitate în acest sens, care depinde de o serie de variabile aleatorii (existența unui post corespunzător acestei pregătiri, diverse situații conjuncturale cum ar fi măsuri de blocare a posturilor în cadrul unor măsuri de austeritate bugetară etc.).

Această situație, coroborată cu cea creată de succesiunea în timp a numeroaselor reorganizări operate tot prin ordonanțe de urgență, creează imaginea unei profunde instabilități în ceea ce privește statutul funcționarilor publici din cadrul structurilor subordonate Ministerului Finanțelor Publice, determinând ca garanțiile de ordin constituțional și legal ale funcției publice să devină simbolice, și nu efective. Deși întreaga reglementare a Statutului funcționarilor publici, astfel cum este prevăzută de Legea nr. 188/1999, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007 are ca scop *„asigurarea, în conformitate cu dispozițiile legale, a unui serviciu public stabil, profesionist, transparent, eficient și imparțial, în interesul cetățenilor, precum și al autorităților și instituțiilor publice din administrația centrală și locală”*, actuala modificare legislativă, privită și în contextul celor care i-au precedat, realizate tot prin ordonanțe de urgență, este de natură a afecta statutul funcționarului public astfel cum acesta este dezvoltat de Legea nr. 188/1999, în continuarea normelor constituționale de referință, care trimit distinct la acest statut prin dispozițiile art. 73 alin. (3) lit. j).

Curtea a constatat și în precedent, cu referire la domeniul administrației publice, *„existența unei vădite instabilități legislative”* (Decizia nr. 414 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 4 mai 2010) reținând, prin decizia menționată, că legiuitorul nu a motivat în niciun fel necesitatea desființării unei categorii de funcții publice și înființării unor noi posturi de conducere la nivelul serviciilor publice deconcentrate, introducând astfel o reglementare diferită, fără a exista o motivare temeinică, obiectivă și rațională.

Similar, în prezenta cauză, nu s-a motivat în niciun mod regimul juridic diferit stabilit în ceea ce privește personalul instituțiilor supuse reorganizării, o parte urmând a fi preluat, iar

o altă parte fiind eliberat din funcție (pe motivul aparent al desființării instituției în cauză), aceasta în condițiile înființării concomitente a unei direcții noi în cadrul ANAF, cu posturile corespunzătoare, pentru care angajarea se face prin concurs. Sub acest aspect, referindu-se la competența legiuitorului de a desființa și înființa prin același act normativ o anumită funcție fără o motivare rezonabilă, Curtea a statuat, prin Decizia nr. 414/2010, că *„pentru a desființa și a înființa un post trebuie să existe un temei serios și temeinic. Inițiatorul legii are obligația de a motiva acest lucru în expunerea de motive a legii.”*

Alături de evidenta afectare a dreptului la muncă al personalului Gărzii Financiare, care pare a conduce, în temeiul dispozițiilor art. 115 alin. (6) raportate la art. 16 și art. 41 din Constituție, la o circumscriere a neconstituționalității Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 numai la textele care prevăd eliberarea din funcție a acestei categorii de personal, considerăm că actul normativ criticat este neconstituțional în ansamblul său întrucât afectează, pentru argumentele arătate, statutul funcționarului public din cadrul structurilor administrative subordonate Ministerului Finanțelor Publice. Este de subliniat, din această perspectivă, faptul că organizarea, prin dispozițiile aceleiași ordonanțe de urgență, a direcțiilor generale regionale ale finanțelor publice, și preluarea în cadrul acestora a personalului direcțiilor generale județene ale finanțelor publice (art. 10) determină, în realitate, importante modificări pentru respectivul personal, o parte a acestuia nemaivând locul de muncă în localitatea de domiciliu, ci într-un alt județ, ceea ce înseamnă costuri suplimentare de deplasare, eventual chiar cazare.

În mod evident, stabilitatea funcției publice nu înseamnă un immobilism legislativ în acest domeniu, după cum nici stabilitatea instituțională nu înseamnă un asemenea immobilism. Nimic nu împiedică legiuitorul să desființeze/să restructureze anumite instituții și să elibereze din funcție personalul acestora, însă aceasta trebuie să se realizeze în conformitate cu normele constituționale, prin lege, în sensul său de act normativ adoptat de legiuitorul primar — Parlamentul, iar nu prin ordonanță de urgență, un act de esență cu caracter de excepție și care este supus limitărilor prevăzute de art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție. Este o concluzie care se desprinde și este subliniată și în jurisprudența recentă a Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 55 din 5 februarie 2014 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2013 pentru stabilirea unor măsuri privind asigurarea funcționalității administrației publice locale, a numărului de posturi și reducerea cheltuielilor la instituțiile și autoritățile publice din subordinea, sub autoritatea sau în coordonarea Guvernului ori a ministerelor.

IV. Concluzie

Pentru motivele arătate, considerăm că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 este neconstituțională în ansamblul său în raport cu prevederile art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție și că excepția de neconstituționalitate formulată în cauză trebuia admisă.

Judecător,

prof. univ. dr. **Mona-Maria Pivniceru**

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 545

din 15 octombrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) și ale art. 35 alin. (1) și (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Augustin Zegrean	— președinte
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4, art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Viorel Alexandrescu în Dosarul nr. 9.880/2/2011* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 359D/2014.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 14 octombrie 2014, în prezența reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu, și au fost consemnate în încheierea din acea dată, când, constatând că nu sunt prezenți toți judecătorii care au participat la dezbateri, potrivit art. 58 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Curtea, în temeiul art. 57 din Legea nr. 47/1992 și al art. 56 alin. (2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 15 octombrie 2014.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

3. Prin Încheierea din data de 13 martie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 9.880/2/2011*, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4, art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România**, excepție ridicată de Viorel Alexandrescu cu ocazia soluționării unei cauze întemeiate pe dispozițiile Legii nr. 247/2005.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile criticate încalcă principiul neretroactivității legii. În lipsa unei referiri exprese în cuprinsul art. 4 din Legea nr. 165/2013 la faptul că litigiilor aflate pe rolul instanțelor judecătorești le sunt aplicabile doar măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau echivalent, s-ar înțelege că și noile termene prevăzute de lege se aplică cererilor de chemare în judecată aflate în curs de soluționare pe rolul instanțelor. Or, litigiile aflate pe rolul instanțelor de judecată au

avut în vedere legea aplicabilă la momentul sesizării instanței, iar faptul că în cursul judecății au fost surprinse de apariția Legii nr. 165/2013, care reglementează alte termene și condiții decât cele de la momentul formulării și înregistrării cererilor de chemare în judecată, nu face decât să demonstreze încălcarea principiului fundamental al neretroactivității legii.

5. De asemenea susține că dispozițiile criticate, prin conținutul lor, creează discriminări, ceea ce contravine prevederilor constituționale ale art. 16. Egalitatea în drepturi este un drept fundamental și privește toate drepturile pe care le au cetățenii români și se manifestă în toate domeniile de activitate, statul având obligația de a lua măsuri concrete de protecție socială a acestor drepturi.

6. În privința încălcării art. 21 din Constituție, se arată că dispozițiile criticate interzic în perioadele pe care le stabilesc dreptul de acces la justiție, fără a fi întrunite condițiile prevăzute de art. 53 din Constituție în privința restrângerii exercițiului acestui drept.

7. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că noile prevederi legale instituie proceduri administrative și procedurale clare, uniforme în privința tuturor categoriilor de cereri având ca obiect acordarea unor astfel de despăgubiri în temeiul legilor speciale de reparație a măsurilor abuzive luate în timpul regimului comunist, fiind reglementată obligația autorității administrative de a analiza documentația în cadrul unor termene legale, iar eventualul refuz urmând a fi cenzurat în cadrul unei acțiuni în fața instanțelor judecătorești cu respectarea tuturor garanțiilor privind liberul acces la justiție. De altfel, dispozițiile criticate sunt menite să respecte principiile trasate în cadrul Hotărârii-pilot a Curții Europene a Drepturilor Omului, pronunțată în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*, fără a fi încălcate prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Avocatul Poporului** susține că legiuitorul a acționat, de fapt, asupra fazei inițiale de constituire a situației juridice, modificând în mod esențial regimul juridic creat prin depunerea cererilor de chemare în judecată în termenul legal, cu încălcarea principiului *tempus regit actum*. Or, neretroactivitatea legii impune ca noua lege să nu se aplice actelor îndeplinite conform dispozițiilor legii anterioare, ci doar acțiunilor care se efectuează după intrarea în vigoare a acesteia, rămânând valabile cele efectuate în perioada activității legii vechi. De asemenea, prin reglementarea noilor termene privind soluționarea dosarelor

înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor, care, coroborate cu art. 4 din Legea nr. 165/2013, au determinat judecătorul să respingă cererile de chemare în judecată ca prematur introduse, se creează premisele unei discriminări fără un criteriu obiectiv și rezonabil de diferențiere. În acest context, persoanele ale căror procese s-au finalizat înainte de intrarea în vigoare a legii s-au aflat într-o situație mai favorabilă, dar discriminatorie față de persoanele ale căror procese au fost în curs de soluționare la data intrării în vigoare. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 21 din Constituție, apreciază că nu este întemeiată.

10. Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând Încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

12. Deși instanța de judecată a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4, art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013, din modul de formulare a criticilor de neconstituționalitate Curtea observă că autorul excepției este nemulțumit de posibilitatea aplicării în cauza dedusă judecării a dispozițiilor art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013, posibilitate ce rezultă din redactarea prevederilor art. 4 teza a doua. Astfel, Curtea reține că excepția de neconstituționalitate privește dispozițiile art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) și ale art. 35 alin. (1) și (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, dispoziții care au următorul conținut:

— Art. 4: *„Dispozițiile prezentei legi se aplică cererilor formulate și depuse, în termen legal, la entitățile investite de lege, nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor, precum și cauzelor aflate pe rolul Curții Europene a Drepturilor Omului suspendate în temeiul Hotărârii-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza Maria Atanasiu și alții împotriva României, la data intrării în vigoare a prezentei legi.”;*

— Art. 34 alin. (1): *„Dosarele înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.”;*

— Art. 35 alin. (1) și (2): *„(1) Deciziile emise cu respectarea prevederilor art. 33 și 34 pot fi atacate de persoana care se consideră îndreptățită la secția civilă a tribunalului în a căruia circumscripție se află sediul entității, în termen de 30 de zile de la data comunicării.*

(2) În cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33 și 34, persoana care se

consideră îndreptățită se poate adresa instanței judecătorești prevăzute la alin. (1) în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de lege pentru soluționarea cererilor.”

13. În opinia autorului excepției, dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) referitor la principiul neretroactivității legii civile, art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 referitor la accesul liber la justiție și art. 53 alin. (2) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, prin Decizia nr. 269 din 7 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 9 iulie 2014, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că prevederile art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 sunt constituționale în măsura în care termenele prevăzute la art. 34 alin. (1) din aceeași lege nu se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a legii.

15. Totodată, Curtea reține că, în măsura în care a constatat constituționalitatea textului criticat într-o anumită interpretare, ce rezultă direct din dispozitivul deciziei, devin incidente dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora *„Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”*. Rațiunea aplicării acestor dispoziții legale constă în faptul că, indiferent de interpretările ce se pot aduce unui text, atunci când Curtea Constituțională a hotărât în dispozitivul deciziei pronunțate în cadrul competenței prevăzute de art. 146 lit. d) din Constituție că numai o anumită interpretare este conformă cu Constituția, se menține prezumția de constituționalitate a textului în această interpretare, dar sunt excluse din cadrul constituțional toate celelalte interpretări posibile (a se vedea Decizia nr. 898 din 30 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 706 din 6 octombrie 2011, și Decizia nr. 13 din 16 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 109 din 13 februarie 2014).

16. Prin urmare, reținând că acest caz de inadmisibilitate a intervenit după momentul sesizării Curții Constituționale de către instanța judecătorească, Curtea urmează să respingă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, ca devenită inadmisibilă.

17. În ce privește dispozițiile art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 35 alin. (1) și (2) din Legea nr. 165/2013, Curtea observă că acestea se referă la căi de atac în justiție împotriva deciziilor emise cu respectarea termenelor prevăzute de art. 34, precum și împotriva lipsei unei decizii de compensare în puncte, după expirarea termenelor prevăzute de lege. Având în vedere că textul de lege criticat vizează căi de atac ce pot fi introduse împotriva deciziilor emise potrivit art. 34 din lege sau împotriva refuzului de a emite deciziile respective, așadar un text de lege care, teoretic, va fi aplicabil abia după scurgerea termenelor prevăzute de cele două articole menționate, rezultă că art. 35 nu este, în acest moment, incident în cauză, neavând legătură cu soluționarea acesteia, în sensul dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 alin. (1) și (2) din Legea nr. 165/2013 urmând a fi respinsă ca inadmisibilă.

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Viorel Alexandrescu în Dosarul nr. 9.880/2/2011* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 35 alin. (1) și (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 15 octombrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 549
din 15 octombrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție ridicată de Maria Postolache în Dosarul nr. 6.979/105/2012 al Curții de Apel Pitești — Secția I civilă și de Ana Herțug în Dosarul nr. 56.606/3/2011 (număr vechi 567/2014) al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale. Aceste excepții constituie obiectul dosarelor Curții Constituționale nr. 472D/2014 și nr. 517D/2014.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 14 octombrie 2014, în prezența reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu, dată la care s-a dispus conexarea Dosarului

nr. 517D/2014 la Dosarul nr. 472D/2014. Dezbaterile au fost consemnate în încheierea din acea dată, când, având în vedere imposibilitatea constituirii legale a completului de judecată, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 15 octombrie 2014.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 8 mai 2014, pronunțată în Dosarul nr. 6.979/105/2012, **Curtea de Apel Pitești — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor.**

4. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Maria Postolache cu prilejul soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 4.963 din 17 octombrie 2012, pronunțată de Tribunalul Prahova în Dosarul nr. 6.979/105/2012, venit prin strămutare de la Curtea de Apel Ploiești.

5. Prin Decizia nr. 2.765/2014 din 16 aprilie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 56.606/3/2011 (nr. vechi 567/2014), **Curtea de**

Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011.

6. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Ana Herțug cu prilejul soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 8.263 din 26 septembrie 2013, pronunțată de Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 56.606/3/2011.

7. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 sunt contrare principiului constituțional al neretroactivității legii civile, întrucât aduc atingere dreptului la pensie de serviciu născut sub imperiul unei legi anterioare, respectiv Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice.

8. De asemenea, autorii excepției arată că actul normativ criticat a fost emis cu încălcarea prevederilor art. 115 alin. (4) din Constituție, lipsind atât situația extraordinară, cât și necesitatea intervenției legislative urgente a guvernului. În acest sens arată că măsurile instituite prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2011 puteau face obiectul unei hotărâri de guvern, iar nu al unei ordonanțe.

9. Totodată, susțin că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 sunt contrare art. 115 alin. (6) din Constituție, întrucât aduc atingere unui drept fundamental, respectiv dreptului la pensie, care este ocrotit de art. 47 alin. (2) și art. 44 din Constituție.

10. Autorii excepției susțin și că dispozițiile de lege criticate sunt contrare art. 21 alin. (3) și art. 20 alin. (2) din Constituție, prin raportare la art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens arată că deciziile de recalculare a pensiilor de serviciu emise în temeiul Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor au fost contestate în fața instanțelor de judecată, beneficiarii pensiilor de serviciu primind câștig de cauză prin hotărâri judecătorești rămase irevocabile. Or, lipsirea de efect a acestor hotărâri judecătorești ca urmare a aplicării dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 aduce atingere principiului separației puterilor în stat, precum și principiului egalității de arme, întrucât statul, prin executiv, profită de atribuțiile sale în procesele civile, adoptând acte normative de natură să influențeze soarta litigiilor.

11. În sfârșit, autorii excepției susțin că valoarea pensiei nu poate fi modificată în defavoarea beneficiarului dreptului la pensie, pentru că s-ar încălca principiul nediscriminării participanților la sistemul de asigurări sociale.

12. **Curtea de Apel Pitești — Secția I civilă** consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens arată că nu este încălcat principiul constituțional al neretroactivității legii civile, întrucât dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 se aplică pensiilor plătite după intrarea în vigoare a acestei ordonanțe, iar nu și pensiilor deja încasate. De asemenea consideră că nu au fost încălcate prevederile art. 115 alin. (4) din Constituție, în preambulul actului normativ criticat fiind motivată existența situației extraordinare care a impus emiterea de urgență a ordonanței. Totodată, arată că nu s-a adus atingere prevederilor art. 115 alin. (6) din Constituție, deoarece dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 nu afectează dreptul la pensie, ci au în vedere o nouă procedură de recalculare a pensiilor, distinctă și ulterioară celei realizate prin Legea nr. 119/2010. În fine, apreciază că nu este adusă atingere nici dreptului la un proces

echitabil, întrucât autoritatea de lucru judecat și obligația autorităților publice la plata drepturilor de pensie, astfel cum au fost constatate de către instanțele de judecată, subzistă atât timp cât este în vigoare și temeiul legal în baza căruia au fost pronunțate hotărârile judecătorești definitive și irevocabile.

13. **Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale** consideră, de asemenea, că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, deoarece actul normativ criticat nu afectează niciun drept constituțional, ci, dimpotrivă, scopul acestuia a fost reglementarea unor proceduri tehnice de natură a realiza cu celeritate conversia tuturor pensiilor de serviciu în pensii bazate pe principiul contributivității, dând posibilitatea persoanelor care nu au reușit în intervalul inițial pus la dispoziție de Legea nr. 119/2010 să identifice documentele doveditoare ale veniturilor realizate în muncă pe parcursul întregii activități profesionale și să depună aceste documente la casele teritoriale de pensii, în vederea revizuirii. Mai arată că partea necontributivă a pensiei de serviciu reprezintă un drept câștigat numai cu privire la prestațiile de asigurări sociale realizate până la intrarea în vigoare a noii legi, iar suprimarea acestora pentru viitor nu are semnificația unei exproprieri. De asemenea precizează că nu există un drept constituțional la pensie specială. În sfârșit, în susținerea soluției de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, amintește și cele reținute de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Decizia din 7 februarie 2012, pronunțată în Cauza *Frimu și alții contra României*.

14. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

15. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, sens în care invocă cele reținute de Curtea Constituțională prin deciziile nr. 871 din 25 iunie 2010, nr. 458 din 7 noiembrie 2013, nr. 919 din 6 iulie 2011 și nr. 215 din 13 martie 2012.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 457 din 30 iunie 2011, aprobată prin Legea nr. 109/2012.

19. Autorii excepției de neconstituționalitate consideră că dispozițiile actului normativ criticat contravin următoarelor prevederi din Constituție: art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii civile, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată, art. 47 alin. (2) privind dreptul la pensie și art. 115 alin. (4) și (6) privind condițiile adoptării ordonanțelor de urgență. De asemenea invocă art. 20 din Constituție prin raportare la

prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prevederi referitoare la dreptul la un proces echitabil. Totodată, Curtea constată că, fără a menționa în mod expres textul din Legea fundamentală, autorii excepției fac referire la principiul egalității cetățenilor în fața legii, consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile actului normativ criticate au mai fost analizate de Curtea Constituțională în raport cu critici asemănătoare celor invocate în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 458 din 7 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 770 din 10 decembrie 2013, Curtea a constatat că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nu contravin art. 115 alin. (4) din Constituție. În acest sens a arătat, în esență, că sintagma „*situații extraordinare*” trebuie interpretată în sensul că pentru emiterea unei ordonanțe de urgență este necesară existența unei stări de fapt obiective, cuantificabile, independente de voința Guvernului, care pune în pericol un interes public, iar, „în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011, existența unei situații extraordinare este motivată de Guvern prin 3 elemente interdependente, consecințe ale intrării în vigoare a dispozițiilor Legii nr. 119/2010, și anume: lipsa identificării documentelor necesare dovedirii în totalitate a veniturilor în cadrul procesului de recalculare, impactul negativ al acestei situații asupra valorificării dreptului la pensie al beneficiarilor acestei legi, precum și necesitatea stabilirii unei etapizări a procesului de revizuire a cuantumului pensiilor, cu respectarea principiului contributivității și egalității, în scopul stabilirii în mod just și echitabil a drepturilor de pensie, astfel încât persoanele îndreptățite să aibă posibilitatea să identifice și să depună la casele teritoriale de pensii toate documentele doveditoare ale veniturilor realizate pe parcursul întregii activități profesionale.”

21. Prin urmare, având în vedere împrejurarea că, prin aplicarea metodologiei de recalculare a categoriilor de pensii de serviciu instituite prin Hotărârea Guvernului nr. 737/2010, emisă în aplicarea Legii nr. 119/2010, în practică s-a ajuns la emiterea unor decizii de stabilire a cuantumului pensiilor neconforme cu situația veniturilor realizate pe parcursul vieții profesionale a destinatarilor măsurilor de recalculare, precum și faptul că era necesară remedierea acestei situații într-un termen cât mai scurt, pentru a se asigura valorificarea în mod just și în conformitate cu principiul contributivității a drepturilor de pensie a unor largi categorii socioprofesionale, Curtea a constatat că această împrejurare avea natura unei situații extraordinare.

22. Cât privește condiția ca situația extraordinară să impună, totodată, o intervenție legislativă urgentă, Curtea a reținut că adoptarea măsurilor în cauză printr-o ordonanță de urgență a fost modalitatea cea mai rapidă și eficientă pentru a pune la adăpost drepturile constituționale ocrotite prin art. 47 din Constituție și pentru a evita încălcarea lor.

23. Tot prin Decizia nr. 458 din 7 noiembrie 2013, Curtea, referindu-se la sensul dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală, a statuat că ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate dacă „afectează”, dacă au consecințe negative, dar, în schimb, pot fi adoptate dacă, prin reglementările pe care le conțin, au consecințe pozitive în domeniile în care intervin. Or, Curtea a reținut că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2011 nu afectează dreptul la pensie, ci reglementează procedura revizuirii din oficiu de către casele teritoriale de pensii, prin emiterea unor decizii de revizuire, tocmai în scopul de a stabili în mod just și echitabil drepturile de pensie, astfel încât persoanele îndreptățite să aibă posibilitatea să identifice și să depună la casele teritoriale de pensii toate documentele doveditoare ale veniturilor realizate pe parcursul întregii activități profesionale. În consecință, Curtea a constatat că, prin

adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 nu s-au încălcat prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție.

24. Cât privește susținerea potrivit căreia Guvernul avea posibilitatea de a proceda la modificarea acestei metodologii de calcul al pensiilor printr-o hotărâre, nefiind necesară adoptarea unei ordonanțe de urgență, prin Decizia nr. 215 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 11 mai 2012, Curtea a arătat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2011 are în vedere o nouă procedură de recalculare a pensiilor, distinctă și ulterioară celei realizate prin Legea nr. 119/2010, astfel că nu poate fi reținută susținerea conform căreia materia reflectată în actul normativ criticat ar ține de domeniul legislației secundare.

25. Totodată, prin aceeași decizie, Curtea a reținut că actul normativ criticat nu conține prevederi legale al căror conținut normativ explicit sau implicit să determine suspendarea cursului judecării ori neexecutarea hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile, în privința anumitor cauze determinate. Astfel, făcând referire la jurisprudența sa anterioară, Curtea a statuat că astfel de hotărâri judecătorești se bucură de autoritate de lucru judecat și determină obligarea autorităților publice la plata drepturilor de pensie astfel cum au fost constatate de către instanțele de judecată, însă această obligație subzistă atât timp cât este în vigoare și temeiul legal în baza căruia au fost pronunțate hotărârile judecătorești definitive și irevocabile.

26. Referitor la încălcarea principiului securității juridice, Curtea, prin Decizia nr. 458 din 7 noiembrie 2013, a reținut că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, dreptul la un proces echitabil în fața unei instanțe, garantat de art. 6 paragraful 1 din Convenție, trebuie interpretat în lumina preambulului Convenției, care enunță preeminența dreptului ca element de patrimoniu comun al statelor contractante. Unul dintre elementele fundamentale ale preeminenței dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care înseamnă, între altele, că o soluție definitivă a oricărui litigiu nu trebuie rediscutată (Hotărârea din 30 septembrie 1999, pronunțată în Cauza *Brumărescu împotriva României*, paragraful 61). Or, în cazul de față, hotărârile judecătorești prin care au fost anulate deciziile emise în temeiul Legii nr. 119/2010 și păstrate în plată pensiile de serviciu au fost executate până la momentul emiterii noii decizii de revizuire în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011. Așadar, nu suntem în prezența unor cazuri de rediscutare a soluțiilor definitive și irevocabile asupra contestațiilor formulate împotriva deciziilor de recalculare a pensiei emise în temeiul Legii nr. 119/2010, ci de noi litigii având ca obiect soluționarea contestațiilor formulate împotriva deciziilor de revizuire a aceleiași pensii de serviciu, emise în baza noului temei, și anume a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011.

27. De altfel, Curtea constată că, în sensul celor reținute prin deciziile amintite este și Decizia nr. 9 din 10 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 464 din 26 iulie 2013, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, prin care instanța supremă a statuat că sunt supuse revizuirii și pensiile prevăzute de art. 1 lit. c)–h) din Legea nr. 119/2010, cu modificările ulterioare, care au făcut obiectul recalculării conform prevederilor aceleiași legi, atunci când deciziile de recalculare emise în temeiul Legii nr. 119/2010, cu modificările ulterioare, și al Hotărârii Guvernului nr. 737/2010 au fost anulate prin hotărâri judecătorești irevocabile, fiind menținut cuantumului pensiei anterioare, fără a se putea reține puterea de lucru judecat a acestor din urmă hotărâri. În considerentele acestei decizii, instanța supremă a reținut că „cele două hotărâri judecătorești sunt pronunțate în baza unor temeiuri juridice diferite, respectiv Legea nr. 119/2010, cu modificările ulterioare, și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2011, aprobată prin

Legea nr. 109/2012. Or, pentru existența «*lucrul judecat*», potrivit art. 1.201 din Codul civil, este nevoie de o triplă identitate: de părți, de obiect și de cauză, care nu se regăsește în situația analizată, întrucât cele două contestații, deși implică aceleași părți și au același obiect, nu se întemeiază pe aceeași cauză. [...] Practic, prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011, legiuitorul a înțeles să reglementeze o nouă procedură de recalculare a pensiilor de serviciu, distinctă și ulterioară, denumită «revizuire», și având în vedere alte criterii decât cele menționate în Legea nr. 119/2010, cu modificările ulterioare, și detaliate în Hotărârea Guvernului nr. 737/2010. Astfel, prima recalculare a pensiei de serviciu urmează a fi reluată, indiferent de soluțiile pronunțate în contestațiile soluționate în temeiul Legii nr. 119/2010, cu modificările ulterioare, ceea ce demonstrează că niciun aspect dezlegat de către instanță în temeiul Legii nr. 119/2010, cu modificările ulterioare, nu poate fi opus în cadrul noii proceduri cu putere de lucru judecat.” Înalta Curte de Casație și Justiție a concluzionat că „nu există putere de lucru judecat a hotărârii judecătorești pronunțate într-o contestație prin care a fost anulată, în mod irevocabil, decizia de revizuire a pensiei de serviciu în temeiul Legii nr. 119/2010, cu modificările ulterioare, față de o nouă contestație formulată împotriva deciziei de revizuire a aceleiași pensii de serviciu, emisă în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011, aprobată prin Legea nr. 109/2012.” Pentru aceleași argumente, instanța supremă a decis că „nu poate fi reținută nici încălcarea art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind încălcarea dreptului de acces la instanță, ca efect al înlăturării efectelor unei hotărâri judecătorești irevocabile. Întrucât efectele hotărârilor judecătorești prin care au fost anulate deciziile emise în temeiul Legii nr. 119/2010, cu modificările ulterioare, și păstrate în plată pensiile de serviciu au fost executate până la momentul emiterii noii decizii de revizuire date în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011, aprobată prin Legea nr. 109/2012, nu se poate aprecia că accesul la justiție este iluzoriu.[...]”.

28. Referitor la susținerea autorului excepției privind încălcarea dreptului la un proces echitabil prin neasigurarea egalității armelor, Curtea, prin Decizia nr. 458 din 7 noiembrie 2013, a reținut că, așa cum a statuat Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa, principiul egalității armelor — garanție a desfășurării unui proces echitabil —

32. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Maria Postolache în Dosarul nr. 6.979/105/2012 al Curții de Apel Pitești — Secția I civilă și de Ana Hertug în Dosarul nr. 56.606/3/2011 (număr vechi 567/2014) al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Pitești — Secția I civilă și Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 15 octombrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

implică un „echilibru echitabil” între părți pe toată durata de desfășurare a procesului și presupune acordarea pentru fiecare parte a posibilității rezonabile de a-și prezenta cauza. În acest sens este Hotărârea din 27 octombrie 1993, pronunțată în Cauza *Dombo Beheer B.V. împotriva Olandei*, paragraful 33. Or, în cazul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011, nu se aduce în discuție o astfel de problemă, întrucât aceasta nu conține dispoziții de natură să influențeze situația procesuală a părților, ci instituie o nouă procedură de recalculare a pensiilor, denumită „revizuire”. În consecință, Curtea a constatat că principiul egalității armelor nu are incidență în cauză.

29. Cu privire la încălcarea principiului neretroactivității prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea, prin Decizia nr. 458 din 7 noiembrie 2013, a reținut că această critică este neîntemeiată, deoarece Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2011 se aplică numai pentru pensiile plătite după intrarea ei în vigoare, iar nu și pentru pensiile deja încasate.

30. În sfârșit, cu privire la susținerea potrivit căreia dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2011 ar avea un caracter discriminatoriu, întrucât au ca efect diminuarea cuantumului pensiei, Curtea reține că principiul păstrării în plată a cuantumului pensiei celui mai favorabil, consacrat atât în art. 180 alin. (7) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, cu modificările și completările ulterioare, dar și în art. 169 alin. (5) din Legea nr. 263/2010, vizează numai pensiile întemeiate pe sistemul contributiv, întrucât numai în acest caz cuantumului pensiei poate fi considerat ca fiind un drept câștigat. Prin urmare, persoanele care au beneficiat de pensii de serviciu și titularii pensiilor în sistemul public de pensii nu se află în situații identice, astfel că tratamentul juridic diferențiat nu are semnificația încălcării principiului constituțional al egalității în drepturi a cetățenilor. În acest sens s-a pronunțat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1.270 din 27 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 22 noiembrie 2011.

31. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea și completarea Procedurilor privind accesul la măsurile pentru stimularea ocupării forței de muncă, modalitățile de finanțare și instrucțiunile de implementare a acestora, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 377/2002

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. V din Legea nr. 250/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă și pentru modificarea Legii nr. 116/2002 privind prevenirea și combaterea marginalizării sociale,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Procedurile privind accesul la măsurile pentru stimularea ocupării forței de muncă, modalitățile de finanțare și instrucțiunile de implementare a acestora, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 377/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 310 din 10 mai 2002, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 9, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Pe baza rezultatelor discuțiilor individuale și a testărilor efectuate, consilierul stabilește pașii pe care persoana consiliată trebuie să îi urmeze pentru alegerea ocupației/meseriei, prin accesarea celorlalte măsuri de stimulare a ocupării forței de muncă ce vizează creșterea șanselor de ocupare a persoanelor în căutarea unui loc de muncă.”

2. Articolul 11 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 11. — Consilierul, la încheierea perioadei de informare și consiliere profesională, redactează o recomandare pentru participarea persoanei consiliate, după caz, la:

- a) programe de formare profesională;
- b) evaluare și certificare a competențelor profesionale dobândite pe alte căi decât cele formale;
- c) consultanță și asistență pentru începerea unei activități independente ori pentru inițierea unei afaceri.”

3. La articolul 32 alineatul (1) punctul A, după litera h) se introduce o nouă literă, litera i), cu următorul cuprins:

„i) după caz, cheltuielile de cazare, transport și masă pentru personalul de specialitate care desfășoară activități de predare-instruire și/sau membri ai comisiei de examinare în conformitate cu reglementările în vigoare pentru salariații autorităților și instituțiilor publice pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării în cadrul localității, în interesul serviciului.”

4. La articolul 46, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Cuantumul tarifului pe oră pentru activitatea desfășurată de formatori din afara instituției nu poate fi mai mare decât suma plătită în sistemul de plată cu ora în unitățile de învățământ public unui profesor cu gradul didactic I, având o vechime de 20 de ani în învățământ.”

5. După articolul 58¹ se introduce un nou capitol, capitolul 31, alcătuit din articolele 58²—58¹⁶, cu următorul cuprins:

„CAPITOLUL 31

Evaluarea și certificarea competențelor profesionale dobândite pe alte căi decât cele formale

Art. 58². — (1) Evaluarea și certificarea competențelor profesionale dobândite pe alte căi decât cele formale, denumită

în continuare *evaluarea și certificarea competențelor profesionale*, a cărei finanțare se asigură în mod gratuit din bugetul asigurărilor pentru șomaj, prevăzută la cap. V „Măsuri pentru stimularea ocupării forței de muncă” secțiunea a 2-a „Creșterea șanselor de ocupare a persoanelor în căutarea unui loc de muncă”, pct. 31 „Evaluarea și certificarea competențelor profesionale dobândite pe alte căi decât cele formale” din lege, se realizează în conformitate cu Planul național de formare profesională al Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă, aprobat de către Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice.

(2) În cursul anului, la propunerea Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă, cu aprobarea Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice sau la inițiativa acestuia, în condițiile asigurării resurselor financiare necesare, se poate modifica Planul național de formare profesională al Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă.

Art. 58³. — (1) Beneficiarii evaluării și certificării competențelor profesionale dobândite pe alte căi decât cele formale sunt persoanele aflate în situațiile prevăzute la art. 16 și la art. 66 alin. (1) din lege.

(2) Serviciile de evaluare și certificare a competențelor profesionale dobândite pe alte căi decât cele formale sunt gratuite pentru categoriile de persoane prevăzute la art. 66 alin. (1) din lege, înregistrate la agențiile pentru ocuparea forței de muncă.

(3) Gratuitatea prevăzută la alin. (2) se acordă în condițiile prevăzute la art. 70¹ alin. (1) și (2) din lege, precum și la art. 58⁴ și art. 58⁵.

(4) Persoanele care nu se încadrează în prevederile alin. (2) și (3) și doresc să participe la evaluarea și certificarea competențelor profesionale dobândite pe alte căi decât cele formale, organizată de către agențiile pentru ocuparea forței de muncă sau centrele regionale de formare profesională a adulților, suportă contravaloarea cheltuielilor pentru organizarea evaluării și certificării competențelor profesionale dobândite pe alte căi decât cele formale.

Art. 58⁴. — (1) Persoanele prevăzute la art. 66 alin. (1) din lege au acces la evaluarea și certificarea competențelor profesionale gratuite, prevăzute de respectiva lege, dacă îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

a) sunt înregistrate la agențiile pentru ocuparea forței de muncă și nu au mai beneficiat, de la data înregistrării, de astfel de servicii din partea agenției pentru ocuparea forței de muncă

sau centrelor regionale de formare profesională a adulților, finanțate din bugetul asigurărilor pentru șomaj;

b) nu dețin certificat de competențe profesionale, certificat de calificare sau certificat de absolvire pentru unitățile de competență, ocupația ori calificarea pentru care se asigură gratuit evaluarea competențelor profesionale;

c) sunt apte din punct de vedere medical pentru practicarea ocupației sau accesul la calificarea prevăzute la lit. b);

d) au fost cuprinse în servicii de informare și consiliere profesională sau servicii de mediere și în urma acestor servicii au primit recomandare în acest sens.

(2) Prin recomandarea prevăzută la alin. (1) lit. d) se atestă îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (1) lit. a)—c).

(3) Persoanele înregistrate la agențiile pentru ocuparea forței de muncă, care desfășoară activități în mediul rural și nu realizează venituri lunare sau realizează venituri lunare mai mici decât valoarea indicatorului social de referință al asigurărilor pentru șomaj și stimulării ocupării forței de muncă în vigoare, beneficiază în mod gratuit de servicii de evaluare și certificare a competențelor profesionale dobândite pe alte căi decât cele formale, dacă îndeplinesc condițiile prevăzute la alin. (1) și dovedesc că acele venituri nu depășesc valoarea indicatorului social de referință al asigurărilor pentru șomaj și stimulării ocupării forței de muncă în vigoare în luna pentru care se face dovada.

Art. 585. — (1) Procesul de evaluare și certificare a competențelor profesionale dobândite pe alte căi decât cele formale propriu-zis și recomandarea evaluatorului de competențe profesionale prevăzute la art. 70¹ alin. (3)—(5) din lege sunt cele reglementate prin Procedura de evaluare și certificare a competențelor profesionale obținute pe alte căi decât cele formale, aprobată prin Ordinul ministrului educației și cercetării și al ministrului muncii, solidarității sociale și familiei nr. 4.543/468/2004, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Pot intra, în mod gratuit, în procesul de evaluare și certificare a competențelor profesionale dobândite pe alte căi decât cele formale propriu-zis prevăzute la alin. (1), numai persoanele care obțin recomandarea evaluatorului de competențe profesionale prevăzută la alin. (1).

(3) Persoanele care nu obțin recomandarea prevăzută la art. 70¹ alin. (3)—(5) din lege și decid să intre în procesul de evaluare propriu-zis prevăzute la alin. (1) pentru unitățile de competență pentru care nu au obținut recomandare suportă contravaloarea acestuia.

(4) Persoanele care nu obțin recomandarea prevăzută la art. 70¹ alin. (3)—(5) din lege beneficiază gratuit de servicii de evaluare și certificare a competențelor profesionale dobândite pe alte căi decât cele formale, a căror finanțare se asigură din bugetul asigurărilor pentru șomaj, până în ziua următoare datei întocmirii de către evaluator a recomandării de a nu intra în procesul de evaluare propriu-zis.

Art. 586. — (1) Pentru evaluarea și certificarea competențelor profesionale dobândite pe alte căi decât cele formale realizată prin centrele de evaluare prevăzute la art. 70⁵ alin. (1) lit. c) din lege, agențiile pentru ocuparea forței de muncă încheie contracte potrivit modelului prevăzute în anexa nr. 12.

(2) În cazul în care evaluarea și certificarea competențelor profesionale se realizează prin centrele de evaluare prevăzute la art. 70⁵ alin. (1) lit. c) din lege selectarea acestora în vederea încheierii contractului prevăzute la alin. (1) se face de către agențiile pentru ocuparea forței de muncă, de regulă o singură

dată pe an, în condițiile prevăzute de legislația privind achizițiile publice.

(3) În cazul în care în derularea activității de evaluare și certificare a competențelor profesionale se constată că centrul de evaluare selecționat nu respectă prevederile contractului încheiat sau nu mai poate desfășura activitatea ca urmare a retragerii sau expirării autorizației, agenția pentru ocuparea forței de muncă reziliază contractul și desemnează alt centru de evaluare în condițiile prevăzute de legislația privind achizițiile publice.

Art. 587. — (1) Agenția pentru ocuparea forței de muncă, în baza contractului încheiat cu centrul de evaluare selectat, solicită acestuia evaluarea și certificarea competențelor profesionale pentru persoanele care au obținut recomandarea prevăzută la art. 58⁴ alin. (1) lit. d).

(2) Centrul de evaluare selectat are obligația să transmită agenției pentru ocuparea forței de muncă, cu cel puțin 5 zile calendaristice înainte de data stabilită pentru începerea evaluării și certificării competențelor profesionale solicitate, următoarele documente:

a) înștiințare cu privire la data de începere a evaluării competențelor profesionale;

b) înștiințare cu privire la evaluatorul de competențe profesionale, însoțită de o copie a documentului prin care se atestă certificarea evaluatorului de competențe și de o copie a contractului în baza căruia centrul de evaluare asigură evaluatorul de competențe profesionale, documente certificate de centrul de evaluare pentru conformitate cu originalul;

c) înștiințare cu privire la durata procesului de evaluare, stabilită conform prevederilor legale de către centrul de evaluare selectat.

(3) Centrul de evaluare selectat are obligația să transmită agenției pentru ocuparea forței de muncă următoarele:

a) recomandarea evaluatorului de competențe profesionale prevăzută la art. 70¹ alin. (3) din lege, în copie, cel mai târziu în prima zi lucrătoare ulterioară datei întocmirii acesteia;

b) documentul legal prin care se atestă: unitățile de competență pentru care persoana solicită evaluarea, metodele de evaluare utilizate, planul de evaluare, programul de desfășurare a procesului de evaluare, aprobat de centrul de evaluare, în copie certificată de acesta pentru conformitate cu originalul, în termen de 10 zile calendaristice de la data începerii evaluării și certificării competențelor profesionale prevăzută la alin. (2) lit. a).

Art. 588. — (1) Cheltuielile ocazionate de evaluarea și certificarea competențelor profesionale organizate prin centrele proprii de formare profesională sau prin centrele regionale de formare profesională a adulților, autorizate ca centre de evaluare, sunt formate din cheltuielile de evaluare și certificare a competențelor profesionale și cheltuielile cu caracter social, astfel:

A. Cheltuielile de evaluare și certificare a competențelor profesionale cuprind:

a) cheltuielile de personal aferente personalului implicat în activitatea de organizare a evaluării și certificării competențelor profesionale;

b) cheltuielile de personal aferente personalului de specialitate care desfășoară activități de evaluare, respectiv evaluatorul de competențe profesionale care asistă persoana în vederea obținerii recomandării de intrare sau neintrare în procesul de evaluare propriu-zis;

c) cheltuielile de personal aferente evaluatorului de competențe profesionale pe perioada procesului de evaluare propriu-zis;

d) cheltuielile de întreținere și gospodărire, materiale și prestările de servicii cu caracter funcțional;

e) cheltuielile cu materii prime, materiale și consumabile necesare persoanei evaluate pentru a demonstra deprinderile practice în diferite contexte de muncă specifice calificării/ocupației;

f) cheltuielile pentru echipamente de protecție;

g) cheltuielile de publicitate prin presă, radio și televiziune, după caz;

h) după caz, cheltuielile de cazare, transport și masă pentru evaluatorul de competențe profesionale în conformitate cu reglementările în vigoare pentru salariații autorităților și instituțiilor publice pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării în cadrul localității, în interesul serviciului.

B. Cheltuielile cu caracter social cuprind:

a) cheltuielile pentru rechizite;

b) cheltuielile pentru abonamente sau bilete de călătorie pe mijloacele de transport în comun și/sau cheltuielile de transport dus-întors pe traseul cel mai scurt de la domiciliu la locul de cazare, în condițiile prevăzute la art. 70² alin. (2) lit. d) din lege;

c) cheltuielile de cazare;

d) cheltuielile pentru masă.

(2) Cheltuielile prevăzute la alin. (1) pct. B lit. b)—d) se suportă din bugetul asigurărilor pentru șomaj în condițiile prevăzute de reglementările în vigoare pentru salariații instituțiilor publice și ai regiilor autonome cu specific deosebit pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării, în cadrul localității, în interesul serviciului.

(3) Din bugetul asigurărilor pentru șomaj se suportă:

a) cheltuielile pentru acoperirea taxelor de autorizare, a centrelor de formare profesională din subordinea agențiilor pentru ocuparea forței de muncă și a centrelor regionale pentru formarea profesională a adulților ale Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă, ca centre de evaluare;

b) cheltuielile privind elaborarea, actualizarea și aprobarea instrumentelor de evaluare utilizate în vederea certificării competențelor profesionale potrivit legii.

Art. 58⁹. — (1) Agențiile pentru ocuparea forței de muncă plătesc serviciile prestate de centrele de evaluare selectate, după caz:

a) la finalizarea evaluării și certificării competențelor profesionale, pentru persoanele care au participat la procesul de evaluare și certificare a competențelor profesionale dobândite pe alte căi decât cele formale propriu-zis;

b) ulterior datei întocmirii de către evaluatorul de competențe a recomandării ca persoana să nu intre în procesul de evaluare propriu-zis.

(2) Plățile se fac corespunzător serviciilor prestate de centrul de evaluare selectat pentru persoanele care au participat la evaluarea și certificarea competențelor profesionale, cu respectarea prevederilor art. 70¹ alin. (3)—(5) din lege și ale art. 58⁵ din prezentele proceduri, precum și ale alin. (3) și (4) din prezentul articol.

(3) Pentru persoanele care au obținut recomandarea evaluatorului de competențe profesionale de a intra în procesul de evaluare propriu-zis, plata serviciilor prestate de centrul de evaluare selectat se face numai pentru unitățile de competență recomandate.

(4) Virarea sumelor se face în luna următoare celei în care a fost finalizată evaluarea și certificarea competențelor profesionale sau, după caz, s-a întocmit de către evaluatorul de competențe profesionale recomandarea ca persoana să nu intre în procesul de evaluare propriu-zis, în baza certificării realizării serviciilor prestate, potrivit contractului încheiat cu centrul de evaluare selectat, de către responsabilul prevăzut la art. 58¹⁰, precum și cu respectarea celorlalte reglementări privind modalitățile de plată prevăzute la pct. 6 din contractul încheiat potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 12.

Art. 58¹⁰. — (1) Pentru organizarea evaluării și certificării competențelor profesionale, directorul executiv al agenției pentru ocuparea forței de muncă emite o decizie, conform anexei nr. 13, prin care se numește un responsabil.

(2) Responsabilul prevăzut la alin. (1), în cazul în care evaluarea și certificarea competențelor profesionale se desfășoară prin centre de evaluare selectate, are următoarele sarcini:

a) verifică documentația necesară organizării evaluării și certificării competențelor profesionale, prezentată de centrul de evaluare selectat;

b) monitorizează și are drept de control asupra desfășurării evaluării și certificării competențelor profesionale, în conformitate cu prevederile documentației în baza căreia a fost selectat centrul de evaluare și cu obligațiile asumate prin contract;

c) poate asista la procesul de evaluare propriu-zis.

(3) În cazul în care evaluarea și certificarea competențelor profesionale se desfășoară prin centrul de formare profesională propriu, autorizat ca centru de evaluare, sarcinile responsabilului prevăzut la alin. (1) se pot stabili de directorul executiv al agenției pentru ocuparea forței de muncă prin decizia prevăzută la alin. (1), în situația în care acestea nu sunt stabilite prin fișa postului.

(4) În cazul în care evaluarea și certificarea competențelor profesionale se desfășoară prin centrele regionale de formare profesională a adulților, autorizate ca centre de evaluare, responsabilul prevăzut la alin. (1) are ca sarcină menținerea legăturii cu centrul regional de formare profesională a adulților, în vederea asigurării organizării evaluării și certificării competențelor profesionale, potrivit parteneriatului încheiat prevăzut la art. 58¹¹.

Art. 58¹¹. — (1) În scopul realizării evaluării și certificării competențelor profesionale prin centrele regionale de formare profesională a adulților ale Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă autorizate, în condițiile legii, ca centre de evaluare, între agențiile pentru ocuparea forței de muncă și aceste centre se încheie parteneriate.

(2) Parteneriatele prevăzute la alin. (1) prevăd obligațiile agențiilor pentru ocuparea forței de muncă privind acordarea serviciilor de informare și consiliere profesională, mediere, respectiv încadrarea în muncă a persoanelor ale căror competențe profesionale au fost certificate, precum și obligațiile centrelor regionale de formare profesională a adulților privind evaluarea și certificarea competențelor profesionale în conformitate cu prevederile legale privind evaluarea și certificarea competențelor profesionale.

(3) Centrele regionale de formare profesională a adulților prevăzute la alin. (1) suportă cheltuielile prevăzute la art. 58⁸ alin. (1) pct. A și B, în situația în care evaluarea și certificarea competențelor profesionale se asigură în județele în care își au sediile centrele regionale.

(4) În situația în care evaluarea și certificarea competențelor profesionale se asigură de către centrele regionale de formare profesională a adulților prevăzute la alin. (1) în alte județe decât cele în care își au sediul în conformitate cu prevederile legale, centrele regionale de formare profesională a adulților suportă cheltuielile prevăzute la art. 58⁸ alin. (1) pct. A, iar agențiile pentru ocuparea forței de muncă suportă cheltuielile prevăzute la art. 58⁸ alin. (1) pct. B.

Art. 58¹². — (1) Pentru înscrierea la evaluarea și certificarea competențelor profesionale persoanele prevăzute la art. 70¹ din lege vor prezenta la agenția pentru ocuparea forței de muncă următoarele acte:

a) recomandarea din partea centrului de informare și consiliere privind cariera sau a serviciului de mediere;

b) cererea de înscriere la evaluarea și certificarea competențelor profesionale, conform modelului prezentat în anexa nr. 14. În situația persoanelor care beneficiază de servicii de evaluare și certificare a competențelor profesionale gratuite, cererea cuprinde și angajamentul persoanei cu privire la suportarea consecințelor legale prevăzute de lege;

c) actul de identitate, în original și în copie;

d) certificatul de naștere, în original și în copie;

e) actele de studii și certificatele de calificare, absolvire sau de certificare a competențelor profesionale eliberate în condițiile legii, în original și în copie;

f) declarația pe proprie răspundere că persoana nu deține certificat de competențe profesionale, certificat de calificare sau certificat de absolvire pentru unitățile de competență, calificarea ori ocupația pentru care se asigură gratuit evaluarea competențelor profesionale;

g) actul medical din care să rezulte starea sănătății persoanei și faptul că aceasta este aptă din punct de vedere medical pentru practicarea ocupației sau accesul la calificarea pentru care se asigură gratuit evaluarea competențelor profesionale.

(2) Persoanele înregistrate la agențiile pentru ocuparea forței de muncă, care desfășoară activități în mediul rural și nu realizează venituri lunare sau realizează venituri lunare mai mici decât valoarea indicatorului social de referință al asigurărilor pentru șomaj și stimulării ocupării forței de muncă în vigoare, prevăzute la art. 66 alin. (1) din lege, vor depune pe lângă actele prevăzute la alin. (1) și următoarele documente:

a) actul eliberat de organele fiscale teritoriale subordonate Ministerului Finanțelor Publice;

b) dovada că desfășoară activitatea pe raza unei comune sau a unui sat, eliberată de autoritățile administrației publice locale, după caz;

c) dovada încadrării în muncă printr-un act eliberat de angajator, din care să rezulte venitul lunar realizat, locul de muncă și domeniul în care persoana își desfășoară activitatea, după caz.

(3) Persoanele care nu beneficiază gratuit de servicii de evaluare și certificare a competențelor profesionale vor depune actele prevăzute la alin. (1) lit. b)—g) și chitanța de achitare a sumei reprezentând cheltuielile pentru organizarea evaluării și certificării competențelor profesionale.

(4) Copiile actelor și documentelor prezentate odată cu originalul se certifică pentru autenticitate prin înscrierea mențiunii «conform cu originalul», urmată de numele, prenumele și semnătura funcționarului public, precum și de data la care s-a făcut mențiunea, și se păstrează la dosar împreună cu celelalte acte.

Art. 58¹³. — (1) În cazul evaluării și certificării competențelor profesionale realizate prin centrele proprii de formare profesională sau prin centrele regionale de formare profesională a adulților, la care evaluatorii de competențe profesionale nu sunt angajații instituției, agențiile pentru ocuparea forței de muncă, respectiv centrele regionale de formare profesională a adulților vor asigura, în condițiile legii, pentru derularea evaluării și certificării competențelor profesionale în conformitate cu prevederile legale, evaluatori de competențe profesionale din afara instituției.

(2) Quantumul tarifului pe oră pentru activitatea desfășurată de evaluatorii de competențe profesionale din afara instituției nu poate fi mai mare decât suma plătită în sistemul de plată cu ora în unitățile de învățământ public unui profesor cu gradul didactic I, având o vechime de 20 de ani în învățământ.

Art. 58¹⁴. — (1) Participanții la evaluarea și certificarea competențelor profesionale au obligația să respecte programul de desfășurare a evaluării și să nu întrerupă procesul de evaluare și certificare a competențelor profesionale propriu-zis, inclusiv activitățile care se derulează potrivit prevederilor legale anterior intrării în acest proces de evaluare, din motive imputabile.

(2) Prezența persoanelor la procesul de evaluare și certificare a competențelor profesionale, precum și la activitățile care se derulează potrivit prevederilor legale anterior intrării în acest proces se urmărește de către evaluatorul de competențe profesionale.

(3) Prin întreruperea procesului sau activităților prevăzute la art. 70³ din lege și la alin. (1) din prezentul articol se înțelege absența de la activitățile din programul de desfășurare a evaluării sau absența de la activitățile care se derulează potrivit prevederilor legale anterior intrării în procesul de evaluare propriu-zis.

(4) Se consideră motive neimputabile în sensul art. 70³ alin. (2) din lege și al alin. (1) din prezentul articol în ceea ce privește întreruperea procesului sau activităților următoarele situații:

a) nașterea unui copil;

b) căsătorie;

c) îmbolnăvire;

d) decesul soțului, soției sau rudelor până la gradul al doilea inclusiv;

e) îndeplinirea obligațiilor militare;

f) forța majoră.

(5) Situațiile prevăzute la alin. (4) se probează cu acte justificative, în termen de 10 zile de la întreruperea procesului sau a activităților prevăzute la art. 70³ din lege și la alin. (1) din prezentul articol.

Art. 58¹⁵. — Se consideră refuz al locului de muncă oferit de agenția pentru ocuparea forței de muncă, corespunzător competențelor profesionale certificate, din motive imputabile în sensul art. 70³ din lege, situația în care persoana nu acceptă soluția cu privire la încadrarea în muncă oferită de agenția pentru ocuparea forței de muncă pe baza medierii.

Art. 58¹⁶. — (1) Prin sintagma nu se pot deplasa zilnic, potrivit art. 70² alin. (2) lit. d) și e) din lege, se înțelege, după caz:

a) nu există mijloace de transport în comun de la domiciliu la locul de desfășurare a evaluării competențelor profesionale;

b) mijloacele de transport în comun existente nu pot asigura deplasarea persoanei cu cel mult două ore înainte și după programul de evaluare a competențelor profesionale, pe traseul

de la domiciliu la locul de desfășurare a evaluării competențelor profesionale.

(2) Pentru persoanele care nu se pot deplasa zilnic la unitatea de evaluare, decontarea cheltuielilor de transport se face pentru cel mult o deplasare dus-întors, potrivit art. 70² alin. (2) lit. d) și e) din lege, pe traseul cel mai scurt de la domiciliu la locul de cazare, în condițiile prevăzute de reglementările în vigoare pentru salariații instituțiilor publice și regiilor autonome cu specific deosebit, pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării în cadrul localității în interesul serviciului.”

6. Articolul 70⁴ se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 70⁴. — (1) Trimestrial, până la data de 15 a lunii pentru trimestrul anterior, beneficiarii drepturilor prevăzute la art. 73¹ alin. (1) din lege sunt obligați să prezinte la agențiile pentru ocuparea forței de muncă la care sunt înregistrați sau, după caz, la care le-a fost transferat dosarul dovezile emise de angajator că sunt încadrați.

(2) Dovezile se vor prezenta fie personal, fie prin scrisori recomandate cu confirmare de primire.

(3) Persoanele aflate în situația prevăzută la art. 73¹ alin. (6) din lege vor depune odată cu dovada încadrării în muncă, prevăzută la alin. (1) din prezentul articol, și documentele prevăzute la art. 43¹ alin. (2) lit. e) și g) din norme.

(4) Beneficiarilor care nu prezintă sau nu transmit dovada prevăzută la alin. (1) din prezentul articol și, după caz, documentele prevăzute la art. 43¹ alin. (2) lit. e) și g) din norme li se va cere, în scris, de către agenția pentru ocuparea forței de muncă să prezinte această dovadă și, după caz, documentele respective în termen de 15 zile de la data primirii comunicării.

(5) Dacă după două astfel de comunicări absolventul nu prezintă actele doveditoare, agenția pentru ocuparea forței de muncă va contacta angajatorul cu care este încheiat raportul de muncă sau de serviciu pentru clarificarea statutului acestuia și, în funcție de constatările făcute, se vor adopta măsuri în conformitate cu prevederile legale.

(6) În situația în care se constată că raportul de muncă sau de serviciu al absolventului care a beneficiat de prima prevăzută la art. 73¹ alin. (1) din lege a încetat într-o perioadă mai mică de 12 luni de la data încadrării în muncă, în temeiul unuia dintre motivele prevăzute la art. 76 din lege, și nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 73¹ alin. (6) din lege pentru menținerea primei acordate, dreptul la această primă încetează prin dispoziție a directorului executiv al agenției pentru ocuparea forței de muncă, iar recuperarea sumei se face pe baza angajamentului beneficiarului care constituie titlu executoriu.”

7. Articolul 71 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 71. — Beneficiarii acestei măsuri sunt șomerii care primesc indemnizație de șomaj, precum și șomerii de lungă durată care sunt înregistrați la agențiile pentru ocuparea forței de muncă pe o perioadă mai mare de 12 luni, în cazul persoanelor cu vârsta de minimum 25 de ani, și pe o perioadă de 6 luni, în cazul persoanelor cu vârsta cuprinsă între 16 ani și până la împlinirea vârstei de 25 de ani.”

8. La articolul 72, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Beneficiază de drepturile prevăzute la alin. (1) și (2) persoanele prevăzute la art. 71 din prezentele proceduri, care se încadrează în muncă pe o perioadă de cel puțin 12 luni și nu se află în una dintre situațiile prevăzute la art. 75¹ alin. (4) din lege.”

9. Articolul 75 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 75. — (1) În vederea acordării drepturilor, persoanele vor prezenta la agenția pentru ocuparea forței de muncă documentele prevăzute la art. 45 alin. (1) din norme.

(2) Copia de pe actul de identitate prevăzută la art. 45 alin. (1) lit. b) din norme se certifică de către funcționarul agenției pentru ocuparea forței de muncă pentru conformitate cu originalul prin înscrierea pe copie a mențiunii «conform cu originalul», urmată de numele, prenumele și semnătura funcționarului și data la care s-a făcut mențiunea, și se păstrează la dosar.”

10. Articolul 79 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 79. — (1) Trimestrial, până la data de 15 a lunii pentru trimestrul anterior, beneficiarii primelor de mobilitate sunt obligați să prezinte la agențiile pentru ocuparea forței de muncă la care sunt înregistrați sau, după caz, la care le-a fost transferat dosarul dovezile emise de angajator că sunt încadrați.

(2) Dovezile se vor prezenta fie personal, fie prin scrisori recomandate cu confirmare de primire.

(3) Persoanele aflate în situația prevăzută la art. 75¹ alin. (5) din lege vor depune odată cu dovada încadrării în muncă, prevăzută la alin. (1) din prezentul articol, și documentele prevăzute la art. 45 alin. (1) lit. b), c), e) și g) din norme.

(4) Beneficiarilor care nu prezintă sau nu transmit dovada prevăzută la alin. (1) și, după caz, documentele prevăzute la art. 45 alin. (1) lit. b), c), e) și g) din norme li se va cere, în scris, de către agenția pentru ocuparea forței de muncă să prezinte această dovadă și, după caz, documentele respective în termen de 15 zile de la data primirii comunicării.

(5) Dacă după două astfel de comunicări persoana nu prezintă actele doveditoare, agenția pentru ocuparea forței de muncă va contacta angajatorul cu care este încheiat raportul de muncă sau de serviciu pentru clarificarea statutului acestuia și, în funcție de constatările făcute, se vor adopta măsuri în conformitate cu prevederile legale.”

11. Articolul 80 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 80. — În situația în care se constată că raportul de muncă sau de serviciu al persoanei beneficiare de prima de mobilitate a încetat într-o perioadă mai mică de 12 luni de la data încadrării în muncă, în temeiul unuia dintre motivele prevăzute la art. 76 din lege și nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 75¹ alin. (5) din lege pentru menținerea primei de mobilitate acordate sau se constată că într-o perioadă de 12 luni de la angajare persoana își schimbă domiciliul la vechiul domiciliu conform art. 46 alin. (2) din norme, dreptul la prima de mobilitate încetează prin dispoziție a directorului executiv al agenției pentru ocuparea forței de muncă, iar recuperarea sumei se face pe baza angajamentului beneficiarului care constituie titlu executoriu.”

12. La articolul 94, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Subvențiile de la bugetul asigurărilor pentru șomaj, prevăzute la art. 80 din lege, se acordă cu respectarea prevederilor art. 95 alin. (1) — (1³) din lege.”

13. La articolul 99 alineatul (2), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) pontajul și statul de plată pentru luna respectivă, extras, în copie certificată de angajator pentru conformitate cu originalul.”

14. La articolul 100, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 100. — (1) Angajatorii care încadrează în muncă absolvenți și care încheie convenții cu agențiile pentru ocuparea forței de muncă sunt obligați să mențină raporturile de muncă sau de serviciu ale acestora cel puțin pe perioada prevăzută la art. 83 alin. (1) din lege.”

15. La articolul 102, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 102. — (1) În perioada prevăzută la art. 84 din lege, în care angajatorii care beneficiază de subvenția prevăzută la art. 80 din lege sunt obligați să mențină raporturile de muncă sau de serviciu, se pot organiza, în condițiile legii, pentru absolvenții încadrați, forme de pregătire profesională.”

16. La articolul 103, litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) angajatorii care încadrează în muncă, potrivit legii, șomeri care în termen de cel mult 5 ani de la data angajării îndeplinesc condițiile pentru a solicita pensia anticipată parțială sau de acordare a pensiei pentru limită de vârstă, dacă nu îndeplinesc condițiile de a solicita pensia anticipată parțială;”

17. La articolul 103 se introduce un nou alineat, alineatul (2), cu următorul cuprins:

„(2) Subvențiile de la bugetul asigurărilor pentru șomaj, prevăzute la art. 85 din lege, se acordă cu respectarea prevederilor art. 95 alin. (1)¹ — (1)³ din lege.”

18. La articolul 106 alineatul (2), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) pontajul și statul de plată pentru luna respectivă, extras, în copie certificată de angajator pentru conformitate cu originalul;”

19. Articolul 108 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 108. — (1) Angajatorii care încadrează în muncă persoanele prevăzute la art. 85 alin. (1) din lege și care încheie

convenții cu agențiile pentru ocuparea forței de muncă sunt obligați să mențină raporturile de muncă sau de serviciu ale acestora cel puțin 18 luni de la data încadrării în muncă.

(2) Angajatorii care încadrează în muncă persoanele prevăzute la art. 85 alin. (2) din lege și care încheie convenții cu agențiile pentru ocuparea forței de muncă sunt obligați să mențină raporturile de muncă sau de serviciu ale acestora cel puțin 2 ani de la data încadrării în muncă.

(3) Dacă în perioada prevăzută la alin. (1) și (2) din prezentul articol raporturile de muncă sau de serviciu încetează din motivele prevăzute la art. 83 alin. (2) din lege, angajatorul este obligat să restituie în totalitate sumele încasate pentru fiecare persoană pentru care a încetat raportul de muncă plus dobânda de referință a Băncii Naționale a României în vigoare la data încetării raporturilor de muncă sau de serviciu.”

20. După articolul 115 se introduce un nou capitol, capitolul 91, cuprinzând articolul 1151, cu următorul cuprins:**„CAPITOLUL 91****Promovarea participării pe piața muncii a tinerilor cu risc de marginalizare socială**

Art. 1151. — Accesul tinerilor cu risc de marginalizare socială la acompaniamentul social personalizat realizat de agenția pentru ocuparea forței de muncă teritorială, precum și acordarea angajatorilor de inserție a sumelor prevăzute la art. 93⁴ și 93⁶ din lege se realizează în conformitate cu prevederile art. 60¹—60⁸ din norme.”

21. Articolul 118 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 118. — Anexele nr. 1—14 fac parte integrantă din prezentele proceduri.”

22. După anexa nr. 11 se introduc trei noi anexe, anexele nr. 12—14, având cuprinsul prevăzut în anexele nr. 1—3 la prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul muncii, familiei, protecției sociale
și persoanelor vârstnice,

Rovana Plumb

Ministrul delegat pentru dialog social,

Aurelia Cristea

Ministrul finanțelor publice,

Ioana-Maria Petrescu

Ministrul delegat pentru buget,

Darius-Bogdan Vâlcov

p. Ministrul educației naționale,

Gigel Paraschiv,

secretar de stat

Ministrul delegat pentru învățământ superior,
cercetare științifică și dezvoltare tehnologică,

Mihnea Cosmin Costoiu

**CONTRACT
de prestări servicii*)**

încheiat la data de

1. Părțile contractante

1.1. Agenția pentru Ocuparea Forței de Muncă a Județului /Municipiului București cu sediul în, str. nr., județul/sectorul, tel., fax, e-mail, cod fiscal, cont nr., deschis la Trezoreria, reprezentată prin, având funcția de director executiv, și prin, având funcția de director executiv adjunct, denumită în continuare *organizator*,

1.2. cu sediul în, str. nr., bl., sc., et., ap., județul/sectorul, tel., fax, e-mail, cod fiscal/cod unic de înregistrare, cont nr., deschis la autorizat ca centru de evaluare, în conformitate cu prevederile legale, pentru a desfășura activități de evaluare și certificare a competențelor profesionale obținute pe alte căi decât cele formale pentru ocupația cod C.O.R. /calificarea, cod calificare, prin Autorizația seria nr., reprezentat prin având funcția de denumit în continuare *centru de evaluare*,

2. Obiectul contractului

Obiectul contractului îl reprezintă prestarea de către centrul de evaluare, la solicitarea organizatorului, a serviciului de evaluare și certificare a competențelor profesionale obținute pe alte căi decât cele formale (evaluarea și certificarea competențelor profesionale), în conformitate cu prevederile legale, pentru ocupația cod C.O.R. /calificarea, cod calificare pentru cel mult persoane, în condițiile legii și ale prezentului contract.

3. Durata contractului

Contractul este valabil pentru evaluarea și certificarea competențelor profesionale pe care organizatorul le solicită centrului de evaluare până la data de 31 decembrie

4. Valoarea contractului

4.1. Valoarea estimată a contractului este de lei.

4.2. Taxa pentru participarea la evaluarea și certificarea competențelor profesionale este de lei/persoană, din care:

a) taxa pentru obținerea recomandării evaluatorului de competențe profesionale este de lei/persoană;

b) taxa pentru procesul de evaluare propriu-zis este de lei/persoană.

Taxa pentru procesul de evaluare propriu-zis reprezintă suma taxelor pentru unitățile de competență ale standardului. Taxa pentru fiecare unitate de competență a standardului este prezentată în anexa la prezentul contract.

5. Obligațiile părților**A. Organizatorul:**

A.1. transmite centrului de evaluare solicitarea privind evaluarea și certificarea competențelor profesionale și lista cu persoanele care urmează a participa la evaluarea și certificarea competențelor profesionale;

A.2. notifică centrul de evaluare cu privire la persoanele care s-au retras de la evaluarea și certificarea competențelor profesionale;

A.3. plătește centrului de evaluare contravaloarea serviciilor prestate, în conformitate cu prevederile legale aplicabile;

A.4. monitorizează și are drept de control asupra desfășurării evaluării și certificării competențelor profesionale în conformitate cu prevederile documentației în baza căreia a fost selectat centrul de evaluare și cu obligațiile asumate prin contract.

B. Centrul de evaluare:

B.1. începe evaluarea și certificarea competențelor profesionale în termen de cel mult zile de la comunicarea de către organizator a solicitării pentru evaluarea și certificarea competențelor profesionale și a listei prevăzute la pct. A subpct. A.1;

B.2. pune la dispoziția organizatorului:

a) cu cel puțin 5 zile calendaristice înainte de data stabilită pentru începerea evaluării și certificării competențelor profesionale documentele prevăzute la art. 58⁷ alin. (2) din Procedurile privind accesul la măsurile pentru stimularea ocupării forței de muncă, modalitățile de finanțare și instrucțiunile de implementare a acestora, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 377/2002, cu modificările și completările ulterioare, denumite în continuare *proceduri*;

*) Clauzele contractului sunt minime, putând fi completate.

- b) în termen de 10 zile calendaristice de la data începerii evaluării competențelor profesionale o copie a documentului legal prin care se atestă: unitățile de competență pentru care persoana solicită evaluarea, metodele de evaluare utilizate, planul de evaluare, programul de desfășurare a procesului de evaluare, aprobat de centrul de evaluare, certificată de acesta pentru conformitate cu originalul;
- c) cel mai târziu în prima zi lucrătoare ulterioară datei întocmirii de către evaluatorul de competențe profesionale a recomandării prevăzute la art. 70¹ alin. (3) din Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, cu modificările și completările ulterioare, o copie a recomandării evaluatorului de competențe profesionale;

B.3. începe evaluarea și certificarea competențelor profesionale la data comunicată organizatorului, stabilită în perioada prevăzută la subpct. B.1;

B.4. prestează serviciul de evaluare și certificare a competențelor profesionale, cu respectarea normelor legale și a metodologiilor în materie;

B.5. asigură resursele umane, materiale, tehnice sau de altă natură necesare desfășurării activității de evaluare și certificare a competențelor profesionale în conformitate cu prevederile legale;

B.6. finalizează procesul de evaluare și certificare a competențelor profesionale, în condițiile legii;

B.7. pune la dispoziția organizatorului, pe parcursul evaluării și certificării competențelor profesionale, toate informațiile și documentele solicitate în legătură cu modul de desfășurare a evaluării și certificării competențelor profesionale;

B.8. asigură evidența prezenței persoanelor la procesul de evaluare și certificare a competențelor profesionale;

B.9. notifică organizatorul despre:

- a) persoanele care au absentat de la activitățile din programul de desfășurare a evaluării, inclusiv despre persoanele care nu au participat la activitățile care se impun în vederea obținerii recomandării evaluatorului de competențe profesionale, în termen de 3 zile lucrătoare;
- b) persoanele care au obținut recomandarea evaluatorului de competențe profesionale, inclusiv unitățile de competență pentru care evaluatorul de competențe profesionale recomandă să se intre în procesul de evaluare, în termenul prevăzut la pct. B.2. lit. c);
- c) persoanele care au obținut recomandarea evaluatorului de competențe profesionale pentru anumite unități de competență și decid să intre în procesul de evaluare și pentru alte unități de competență, în termenul prevăzut la subpct. B.2. lit. c);
- d) persoanele care nu au obținut recomandarea evaluatorului de competențe profesionale, în termenul prevăzut la subpct. B.2. lit. c);
- e) persoanele care nu au obținut recomandarea evaluatorului de competențe profesionale și decid să intre în procesul de evaluare, inclusiv unitățile de competență pentru care intră în procesul de evaluare, în termenul prevăzut la subpct. B.2. lit. c);

B.10. asigură întocmirea de către evaluatorul de competențe profesionale a recomandării care se impune a se realiza, în conformitate cu prevederile legale.

6. Modalități de plată

6.1. Plata serviciilor prestate de centrul de evaluare se face, după caz:

- a) la finalizarea evaluării și certificării competențelor profesionale, în situația persoanelor care au obținut recomandarea evaluatorului de competențe de a intra în procesul de evaluare propriu-zis pentru toate unitățile de competență din standard sau pentru anumite unități de competență din acesta;
- b) ulterior întocmirii de către evaluatorul de competențe a recomandării ca persoana să nu intre în procesul de evaluare propriu-zis.

6.2. Organizatorul achită centrului de evaluare serviciile prestate în luna următoare celei în care au fost finalizate evaluarea și certificarea competențelor profesionale sau, după caz, s-a întocmit de către evaluatorul de competențe recomandarea ca persoana să nu intre în procesul de evaluare propriu-zis, pe baza facturilor emise de furnizorul de evaluare.

6.3. Plățile se fac corespunzător serviciului prestat de centrul de evaluare pentru persoanele care au participat la evaluarea și certificarea competențelor profesionale, cu respectarea prevederilor art. 70¹ alin. (3)—(5) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 58⁹ din proceduri.

6.3.1. Pentru persoanele care au obținut recomandarea evaluatorului de competențe profesionale să intre în procesul de evaluare pentru toate unitățile de competență din standard sau pentru anumite unități de competență din standard și au participat la întregul proces de evaluare propriu-zis pentru care au obținut recomandarea, plata se face pentru serviciul prestat de centrul de evaluare până la finalizarea evaluării și certificării competențelor profesionale pentru toate unitățile de competență din standard sau pentru anumite unități de competență pentru care s-a obținut recomandarea. În această situație, organizatorul are obligația de plată către centrul de evaluare, pentru fiecare persoană, a taxei prevăzute la pct. 4 subpct. 4.2 lit. a), la care se adaugă taxa pentru procesul de evaluare propriu-zis prevăzută la pct. 4 subpct. 4.2 lit. b), pentru toate unitățile de competență din standard sau pentru anumite unități de competență pentru care s-a obținut recomandarea.

6.3.2. Pentru persoanele care au întrerupt procesul de evaluare profesională propriu-zis, respectiv au absentat de la activitățile din programul de desfășurare a evaluării, în sensul art. 70³ din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, plata se face pentru serviciile prestate de centrul de evaluare până la data întreruperii acestui proces, respectiv până la data la care se înregistrează absența persoanei. În această situație, organizatorul are obligația de plată către centrul de evaluare, pentru fiecare persoană, a taxei prevăzute la pct. 4 subpct. 4.2 lit. a), la care se adaugă taxa pentru procesul de evaluare propriu-zis prevăzută la pct. 4 subpct. 4.2 lit. b), constituită din taxele pentru unitățile de competență ale standardului pentru care s-a obținut recomandarea și pentru care s-a realizat procesul de evaluare propriu-zis, inclusiv taxa pentru unitatea de competență a standardului în a cărui proces de evaluare s-a înregistrat întreruperea procesului, respectiv absența.

6.3.3. Pentru persoanele care nu au participat la activitățile care se impun în vederea obținerii recomandării evaluatorului de competențe profesionale ori au întrerupt participarea la aceste activități, organizatorul nu are obligația de plată față de centrul de evaluare pentru organizarea activităților care se impun în vederea obținerii recomandării evaluatorului de competențe profesionale, respectiv nu are obligația de plată a taxei prevăzute la pct. 4 subpct. 4.2 lit. a).

6.3.4. Pentru persoanele care au participat la activitățile care se impun în vederea obținerii recomandării evaluatorului de competențe profesionale, dar nu au obținut recomandarea evaluatorului de competențe profesionale să intre în procesul de evaluare propriu-zis pentru toate unitățile de competență din standard sau pentru anumite unități de competență, plata se face pentru serviciile prestate de centrul de evaluare până în ziua următoare datei întocmirii de către evaluatorul de competențe profesionale a recomandării de a nu intra în procesul de evaluare propriu-zis. În această situație, organizatorul are obligația de plată către centrul de evaluare, pentru fiecare persoană, numai a taxei prevăzute la pct. 4 subpct. 4.2 lit. a).

6.4. Facturile vor cuprinde perioada calendaristică acoperită (perioada de facturare) și suma aferentă acestei perioade.

6.5. Suma aferentă unei perioade de facturare se calculează în conformitate cu prevederile subpct. 6.3.

6.6. Perioada de facturare este, după caz:

a) perioada de derulare a serviciului de evaluare și certificare a competențelor profesionale în situația în care plata se solicită și se face la finalizarea evaluării și certificării competențelor profesionale, ca urmare a obținerii de către persoanele participante a recomandării evaluatorului de competențe profesionale de a intra în procesul de evaluare propriu-zis pentru toate unitățile de competență din standard sau pentru anumite unități de competență și a participării acestora la întregul proces sau o parte a acestuia;

b) perioada de derulare a activității care se impune a se realiza, în conformitate cu prevederile legale, în vederea obținerii de către o persoană a recomandării evaluatorului de competențe profesionale, în situația în care plata se solicită și se face ulterior întocmirii de către evaluatorul de competențe profesionale a recomandării ca persoana respectivă să nu intre în procesul de evaluare propriu-zis.

7. Modificarea, suspendarea și încetarea contractului

7.1. Modificarea contractului poate fi făcută numai prin acordul de voință al părților, prin act adițional la prezentul contract.

7.2. Suspendarea contractului se poate dispune de comun acord pe o durată limitată. Suspendarea se consemnează în scris cu zile înainte de data stabilită pentru suspendare.

7.3. Încetarea contractului intervine prin acordul părților sau prin reziliere.

7.3.1. În cazul în care una dintre părțile contractante nu își respectă obligațiile asumate prin contract, partea lezată îi pune în vedere să depună toate diligențele pentru executarea corespunzătoare a clauzelor contractuale.

7.3.2. Dacă partea în culpă, în termen de zile de la primirea notificării, nu se conformează, partea lezată poate denunța unilateral contractul, reziliindu-l.

8. Cesiunea contractului

8.1. Centrul de evaluare are obligația de a nu transfera, total sau parțial, obligațiile asumate prin contract, fără să obțină în prealabil acordul scris al organizatorului.

8.2. Cesiunea nu va exonera centrul de evaluare de nicio responsabilitate privind obligațiile asumate prin contract.

9. Penalități și daune-interese

9.1. Neînceperea programului de formare profesională la data prevăzută la pct. 5 subpct. B.3 atrage în sarcina centrului de evaluare plata unei penalități egale cu 0,06% din suma prevăzută pentru derularea programului, menționată la pct. 4 subpct. 4.1, pentru fiecare zi de întârziere, până la împlinirea termenului prevăzut la pct. 5 subpct. B.1.

9.2. Neplata în termenul prevăzut la pct. 6 subpct. 6.2 a serviciilor prestate atrage în sarcina organizatorului plata unei penalități egale cu 0,055% din valoarea facturii pentru fiecare zi de întârziere.

9.3. În cazul în care pe parcursul derulării contractului intervine rezilierea pentru unul dintre motivele prevăzute la pct. 10, centrul de evaluare plătește o penalitate egală cu valoarea estimată a contractului, prevăzută la pct. 4 subpct. 4.1.

10. Rezilierea contractului

Organizatorul poate rezilia unilateral contractul din vina centrului de evaluare, în principal, pentru:

10.1. neînceperea programului de formare profesională în termenul prevăzut la pct. 5 subpct. B.1;

10.2. neremedierea deficiențelor constatate în executarea obligațiilor contractuale ale centrului de evaluare în termenul prevăzut la pct. 7 subpct. 7.3.2;

10.3. retragerea sau încetarea, expirarea autorizației.

11. Forța majoră

11.1. Forța majoră este constatată de o autoritate competentă.

11.2. Forța majoră exonerează părțile contractante de îndeplinirea obligațiilor asumate prin prezentul contract, pe perioada în care aceasta acționează.

11.3. Partea contractantă care, din cauza forței majore, nu își poate îndeplini, respecta și exercita obligațiile contractuale va înștiința, în scris, cealaltă parte contractantă, în cel mult 5 zile de la data apariției acestei situații.

11.4. Omisiunea de a anunța, în scris, apariția forței majore atrage răspunderea civilă contractuală a părții aflate în această situație.

11.5. Contractul se consideră suspendat pe durata cauzelor care au determinat forța majoră.

11.6. Dacă forța majoră acționează sau se estimează a acționa o perioadă mai mare de zile, oricare dintre părți are dreptul să notifice celeilalte părți încetarea de plin drept a prezentului contract, fără ca vreuna dintre părți să poată pretinde penalități și daune-interese.

12. Soluționarea litigiilor

12.1. Părțile contractante vor depune toate diligențele pentru a rezolva pe cale amiabilă neînțelegerile care se pot ivi între ele în legătură cu derularea contractului.

12.2. Dacă părțile contractante nu reușesc să rezolve neînțelegerile pe cale amiabilă, se pot adresa instanței de judecată.

13. Alte clauze

13.1. Oferta tehnică și oferta financiară constituie anexe la prezentul contract.

13.2. Orice comunicare între părțile contractante referitoare la îndeplinirea prezentului contract trebuie transmisă în scris.

13.3. Orice document scris trebuie înregistrat atât în momentul transmiterii, cât și în momentul primirii.

13.4. Anexele prevăzute la pct. 4 subpct 4.2 lit. b) și subpct. 13.1 fac parte integrantă din prezentul contract.

Organizator,

Centrul de evaluare,

.....
.....

(denumirea reprezentantului legal, numele și prenumele)

.....
.....

(denumirea reprezentantului legal, numele și prenumele)

L.S.

L.S.

AGENȚIA PENTRU OCUPAREA FORȚEI DE MUNCĂ
A JUDEȚULUI/MUNICIPIULUI BUCUREȘTI

DECIZIE

nr. din

În temeiul prevederilor art. 70⁵ din Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *lege*, și ale art. 58⁴ și 58¹⁰ din Hotărârea Guvernului nr. 377/2002 pentru aprobarea Procedurilor privind accesul la măsurile pentru stimularea ocupării forței de muncă, modalitățile de finanțare și instrucțiunile de implementare a acestora, cu modificările și completările ulterioare, denumite în continuare *proceduri*, având în vedere că:

în perioada se organizează evaluarea și certificarea competențelor profesionale obținute pe alte căi decât cele formale (*evaluarea și certificarea competențelor profesionale*) pentru următoarele persoane:

.....
.....;

evaluarea și certificarea competențelor profesionale se realizează în conformitate cu Planul național de formare profesională, potrivit prevederilor art. 58² din proceduri, și se desfășoară prin centru de formare profesională propriu/centru regional de formare profesională a adulților/centru de evaluare:

.....
.....

(denumire, cod unic de înregistrare/cod fiscal reprezentant legal, nr. autorizație)

directorul executiv al Agenției pentru Ocuparea Forței de Muncă a Județului/Municipiului București decide:

Se numește responsabil privind organizarea evaluării și certificării competențelor profesionale doamna/domnul, având funcția

Director executiv,

.....
(L.S.)

Întocmită în exemplare, din care:

..... exemplare pentru Agenția pentru Ocuparea Forței de Muncă a Județului/Municipiului București

..... exemplar pentru

Către

Agenția pentru Ocuparea Forței de Muncă a Județului/Municipiului București

C E R E R E

Subsemnatul/Subsemnata,, născut/născută la data de, domiciliat/domiciliată/având reședința în localitatea, str. nr., bl., sc., ap., județul/sectorul, posesor/posesoare al/a actului de identitate ... seria ... nr., cod numeric personal, solicit evaluarea și certificarea competențelor profesionale obținute pe alte căi decât cele formale (*evaluarea și certificarea competențelor profesionale*) pentru ocupația, cod C.O.R. /calificarea, cod calificare

Menționez că beneficiez/nu beneficiez de indemnizație de șomaj și am fost/nu am fost în evidența Agenției pentru Ocuparea Forței de Muncă a Județului/Municipiului București.

Declar pe propria răspundere că am luat cunoștință de prevederile legale cu privire la dreptul de a beneficia de servicii de evaluare și certificare a competențelor profesionale obținute pe alte căi decât cele formale gratuite, o singură dată, pentru fiecare perioadă în care mă aflu în căutarea unui loc de muncă.

De asemenea, am luat cunoștință de prevederile legale referitoare la drepturile și obligațiile ce îmi revin ca urmare a participării la evaluarea și certificarea competențelor profesionale obținute pe alte căi decât cele formale.

În situația în care, potrivit legii, beneficiez gratuit de servicii de evaluare și certificare a competențelor profesionale obținute pe alte căi decât cele formale, mă angajez să suport consecințele legale, respectiv restituirea, potrivit legii, a cheltuielilor efectuate pentru serviciile de evaluare și certificare a competențelor profesionale obținute pe alte căi decât cele formale, dacă:

a) întrerup procesul de evaluare și certificare a competențelor profesionale propriu-zis, inclusiv activitățile care se derulează potrivit prevederilor legale anterior intrării în acest proces de evaluare, din motive imputabile;

b) refuz, din motive imputabile, ocuparea unui post declarat vacant corespunzător calificării obținute prin accesul la serviciile de evaluare și certificare a competențelor profesionale obținute pe alte căi decât cele formale.

Prezenta cerere a fost completată în fața reprezentantului Agenției pentru Ocuparea Forței de Muncă a Județului/Municipiului București și constituie titlu executoriu în caz de nerespectare a angajamentului.

Data

.....

Semnătura

.....

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

GUVERNUL ROMÂNIEI

DEPARTAMENTUL PENTRU PROIECTE DE INFRASTRUCTURĂ, INVESTIȚII STRĂINE, PARTENERIAT PUBLIC-PRIVAT ȘI
PROMOVAREA EXPORTURILOR

ORDIN

**privind completarea anexei nr. 6 la Ordinul ministrului delegat pentru proiecte de infrastructură
de interes național și investiții străine nr. 290/2013 pentru aprobarea unor tarife
aplicate de Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A.**

În temeiul prevederilor art. 21 alin. (1), art. 41 alin. (14), art. 46, art. 47 alin. (4) și (7) din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 536/2014 privind organizarea și funcționarea Departamentului pentru Proiecte de Infrastructură, Investiții Străine, Parteneriat Public-Privat și Promovarea Exporturilor,

secretarul de stat care conduce Departamentul pentru Proiecte de Infrastructură, Investiții Străine, Parteneriat Public-Privat și Promovarea Exporturilor emite următorul ordin:

Art. I. — În anexa nr. 6 la Ordinul ministrului delegat pentru proiecte de infrastructură de interes național și investiții străine nr. 290/2013 pentru aprobarea unor tarife aplicate de Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A., publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 484 din 2 august 2013, cu modificările și completările ulterioare, la „Notă: Modul de aplicare a tarifelor de utilizare a zonei drumurilor”, după punctul 26 se introduce un nou punct, punctul 27, cu următorul cuprins:

„27. Pentru contractele privind ocuparea zonei drumurilor încheiate pentru o perioadă de minimum 5 ani, cu o valoare anuală mai mare de 5.000.000 euro, inclusiv TVA, care prevăd plata semestrială în avans a tarifelor, în luna a II-a a fiecărui semestru, pentru semestrul în curs, se aplică o reducere de 10% la tarifele pentru ocuparea zonei drumului prevăzute la lit. B și C din tabel. Tarifele rezultate ca urmare a aplicării acestei reduceri vor fi rotunjite la a II-a zecimală.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Departamentul pentru Proiecte de Infrastructură, Investiții Străine,
Parteneriat Public-Privat și Promovarea Exporturilor,
Alexandru Năstase,
secretar de stat

București, 10 decembrie 2014.
Nr. 581.

MINISTERUL ECONOMIEI

ORDIN

**privind desemnarea Direcției generale dezvoltare durabilă a zonelor industriale și industria
de apărare din cadrul Ministerului Economiei ca unitate de implementare a schemei de ajutor
de stat în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 495/2014 pentru instituirea unei
scheme de ajutor de stat privind exceptarea unor categorii de consumatori finali de la aplicarea
Legii nr. 220/2008 pentru stabilirea sistemului de promovare a producerii energiei din surse
regenerabile de energie**

În baza prevederilor art. 3 alin. (1) din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 495/2014 pentru instituirea unei scheme de ajutor de stat privind exceptarea unor categorii de consumatori finali de la aplicarea Legii nr. 220/2008 pentru stabilirea sistemului de promovare a producerii energiei din surse regenerabile de energie, cu modificările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 9 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 47/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Economiei, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul economiei emite următorul ordin:

Art. 1. — Se desemnează Direcția generală dezvoltare durabilă a zonelor industriale și industria de apărare din cadrul Ministerului Economiei ca unitate de implementare a schemei de ajutor de stat în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 495/2014 pentru instituirea unei scheme de ajutor de stat privind exceptarea unor categorii de consumatori finali de

la aplicarea Legii nr. 220/2008 pentru stabilirea sistemului de promovare a producerii energiei din surse regenerabile de energie, cu modificările ulterioare.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul economiei,
Constantin Niță

București, 8 decembrie 2014.
Nr. 1.378.

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

ORDIN**privind recrutarea și selecția cadrelor didactice
pentru predarea disciplinei opționale „Educație prin șah” în învățământul preuniversitar**

În baza prevederilor art. 247, 248, art. 252 alin. (1) și (2), art. 254 alin. (1), (3), alin. (8) lit. b), alin. (8¹), (9¹), (16), (19¹) art. 254¹ alin. (1) și (2), art. 262 alin. (1)—(3), art. 263 alin. (1), (2) și (9) și art. 284 alin. (4) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare,

în conformitate cu prevederile Protocolului de colaborare privind derularea Programului național „Educație prin șah în învățământul preuniversitar” dintre Ministerul Educației Naționale și Federația Română de Șah, înregistrat la Ministerul Educației Naționale cu nr. 9.160/2014 și la Federația Română de Șah cu nr. 300/2014,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 185/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației naționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Începând cu anul școlar 2014—2015, în învățământul preuniversitar, disciplina opțională „Educație prin șah”, conform Programei aprobate prin Ordinul ministrului educației naționale nr. 3.249/2014*), poate fi predată atât de cadre didactice calificate, antrenori și profesori-antrenori cu specializarea „Șah”, cât și de cadre didactice asociate selectate dintre sportivii și antrenorii legitimați ai Federației Române de Șah.

(2) Orele de „Educație prin șah” se normează în fiecare județ/municipiul București cu încadrarea în numărul maxim de posturi pentru învățământul preuniversitar de stat aprobat la nivelul inspectoratului școlar.

Art. 2. — La ocuparea catedrelor vacante complete și incomplete constituite din ore de „Educație prin șah”, normate în condițiile art. 1 alin. (2), au prioritate cadrele didactice calificate, antrenori și profesori-antrenori, cu specializarea „Șah”.

Art. 3. — (1) Cadrele didactice calificate titulare în învățământul preuniversitar, antrenori și profesori-antrenori, cu specializarea „Șah”, pot preda disciplina opțională „Educație prin șah” fiind inclusă în norma didactică de predare-învățare-evaluare de bază a acestora, în completarea normei didactice de predare-învățare-evaluare, prin detașare în interesul învățământului pentru restrângere nesoluționată, prin detașare în interesul învățământului sau la cerere, precum și în regim de plata cu ora.

(2) Cadrele didactice calificate, antrenori și profesori-antrenori, cu specializarea „Șah”, care nu sunt titulare în învățământul preuniversitar, pot fi angajate pe perioadă determinată, în baza rezultatelor obținute la concursurile de titularizare în învățământul preuniversitar, la concursurile organizate de inspectoratele școlare la nivel județean/la nivelul municipiului București sau în regim de plata cu ora, conform Metodologiei-cadru privind mobilitatea personalului didactic din învățământul preuniversitar, precum și la concursurile organizate de unitățile de învățământ pe parcursul anului școlar, conform metodologiei în vigoare aprobate prin ordin al ministrului educației naționale.

(3) Prin excepție, în învățământul primar și gimnazial, norma didactică de predare-învățare-evaluare pentru cadrele didactice titulare cu specializarea „Șah”, pentru cadrele didactice titulare detașate cu specializarea „Șah”, precum și pentru cadrele didactice calificate cu specializarea „Șah” angajate pe perioadă determinată care predau disciplina opțională „Educație prin șah” poate fi constituită și în condițiile art. 262 alin. (9) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — (1) În lipsa cadrelor didactice calificate cu specializarea „Șah”, orele de „Educație prin șah” se atribuie în regim de plata cu ora, în ordine, astfel:

a) sportivilor și antrenorilor legitimați ai Federației Române de Șah având cel puțin categoria a II-a de clasificare sportivă, care au statut de cadre didactice în învățământul preuniversitar și care apar în lista CIV a federației, cu aprobarea Federației Române de Șah (CIV = coeficient intern valoric atribuit de Federația Română de Șah);

b) sportivilor și antrenorilor legitimați ai Federației Române de Șah având cel puțin categoria I de clasificare sportivă, care nu au statut de cadre didactice în învățământul preuniversitar și care apar în lista CIV a federației, cu aprobarea Federației Române de Șah.

(2) Angajarea în regim de plata cu ora a cadrelor didactice asociate selectate dintre sportivii și antrenorii legitimați ai Federației Române de Șah, în condițiile alin. (1) se realizează la nivelul unităților de învățământ în baza prezentării unui curriculum vitae și susținerii unui interviu.

Art. 5. — Direcția generală management, resurse umane și rețea școlară națională și Direcția generală educație și învățare pe tot parcursul vieții din cadrul Ministerului Educației Naționale, inspectoratele școlare și unitățile de învățământ preuniversitar duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 6. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației naționale,
Remus Pricopie

București, 8 decembrie 2014.
Nr. 5.078.

*) Ordinul ministrului educației naționale nr. 3.249/2014 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

DECIZIE**privind autorizarea funcționării ca broker de asigurare
a Societății IRIS AG BROKER DE ASIGURARE — S.R.L.**

În conformitate cu prevederile art. 13 alin. (1) coroborate cu art. 2 alin. (1) lit. b) și art. 3 alin. 1 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare, precum și în baza prevederilor Legii nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, și ale normelor emise în aplicarea acesteia,

potrivit Notei Direcției autorizare avizare cu nr. SA-DAI 5.758 din 13 noiembrie 2014, aprobată de președintele Autorității de Supraveghere Financiară, referitoare la solicitarea Societății IRIS AG BROKER DE ASIGURARE — S.R.L. de obținere a autorizației de funcționare ca broker de asigurare,

Autoritatea de Supraveghere Financiară d e c i d e:

Art. 1. — Societatea IRIS AG BROKER DE ASIGURARE — S.R.L., cu sediul social în Ștefănești, Strada Soarelui nr. 10 A, județul Argeș, număr de ordine în registrul comerțului J3/1298/09.10.2014, cod unic de înregistrare 33675390/09.10.2014, este autorizată să funcționeze ca broker de asigurare având ca obiect de activitate activitatea de broker de asigurare conform prevederilor Legii nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — Societatea prevăzută la art. 1 are dreptul de a practica activitatea de broker de asigurare începând cu data înregistrării în Registrul brokerilor de asigurare.

Art. 3. — Societatea are obligația de a raporta Direcției autorizare avizare pe adresa de e-mail: autorizari@csa-isc.ro

copia scanată a contractului de asigurare/a poliței de asigurare de răspundere civilă profesională și a condițiilor de asigurare, în termen de 15 zile lucrătoare de la data intrării în vigoare a acestuia/acesteia, precum și trimestrial copia scanată a documentelor care atestă plata ratelor primei de asigurare aferente contractului de asigurare de răspundere civilă profesională, să deschidă Jurnalul asistenților în brokeraj și să înscrie în Registrul intermediarilor în asigurări și/sau reasigurări personalul propriu conform Ordinului președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 10/2007 pentru punerea în aplicare a Normelor privind Registrul intermediarilor în asigurări și/sau în reasigurări, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Mișu Negrițoiu

București, 9 decembrie 2014.
Nr. 1.942.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

